

KLEOPATŘINA POMSTA

VLASTIMILA HLAVATÁ

Vlastimila Hlavatá

Kleopatřina pomsta

neuvěřitelné příběhy z lesa a od vody

© Vlastimila Hlavatá, 2010

OBSAH

[Žízeň](#)

[Jako čaj](#)

[Stará známost](#)

[Přehrada](#)

[Pánská jízda](#)

[Kopec](#)

[Stopa](#)

[Kleopatřina pomsta](#)

[Královna](#)

[Žába](#)

[Léčitel](#)

[Kde je Čita?](#)

[Splynutí](#)

[Řeka](#)

[Člověk](#)

[Rákosí](#)

[Z mechu a kapradí](#)

[Věneček](#)

[Podzimníček](#)

[Ukolíbavka](#)

[Princezna](#)

Žízeň

Ještě je to dobré. Mám hlad. Pořádný hlad. Budím se představou vejce na slanině, párků s hořčicí, chleba se sádlem a mísy jitrnic. Během měsíce jsem přibral čtyři kila a děším se chvíle, kdy to všechno přejde. Jídlo je mojí poslední nadějí. Plná lednice mě zachraňuje před zešílením, když se mi v noci zdává o vandru, o tom mém úplně posledním.

Kolem půlnoci seděl měsíční srpek mezi zřícenou věží a zbytkem venkovní hradby. Koukal jsem na něj přes líné plamínky ohýnku povídačku, kterému jsem strkal pod nos třetí špekáček, a myslel na to, že by se kluci z party neměli ženit. Nebo aspoň všichni zároveň v jednom dni. A hned se rozvést, aby to nedopadlo jako dnes. Bali nejezdí, je v rozvodovém řízení. Párek má milenku. Mono dvojčata. Dingo před třetí svatbou, a já tady sedím sám. Nad hlavou eskadru netopýrů, dvacet procent měsíčního kotouče a tmavými špičkami smrků okleštěnou Mléčnou dráhu.

A hele, já tady nejsem sám!

Přišla úplně potichu. Jako víla. Křehká a štíhlá. Droboučká. Jenže víly nenosí černý pánský plášť o dvě čísla větší stažený širokým opaskem se zlatou sponou. Ramenem s řádně hranatými vycpávkami na chvíli zakryla obrysy hradeb, a teprve pak jsem registroval záblesky rudě zbarvených vlasů.

„Můžu?“

„Můžu?“

Hloubka toho hlasu mi postavila chloupky na předloktích. Zpitoměle jsem kývl a zíral, jak si sedá naproti. Ruce natáhla k ohni jen tak lehce, jakoby ho hladila. Prsty měla klavírní, štíhlé s výraznými klouby. Prohrábla si hřívu a vyryla v ní čtyři znatelně tmavší brázdy. Uhnula, když jí vítr hodil do obličeje cár teplého kouře. Začichala, a její hlas mi rezonoval hluboko pod očními důlky.

„Kdes našel buky? Tady už dávno nerostou.“

Nechápavě jsem se rozhlédl po smrkové monokultuře kolem a pak jsem si všiml, že stále čichá směrem k ohni.

„Ten špekáček je poslední a navíc dost připálený, ale jestli máš hlad, nechám ti chleba s krvavou tlačenkou. Já si už ráno něco ulovím.“

Ve spěchu jsem roztrhal sáček a podal jí nadívané krajíce. Naše ruce se na okamžik dotkly, a mně se zježily chlupy na celém těle. Pevnými nehty s ostrými špičkami přejela po mém zápěstí, a ten dotyk pátil.

„Krvavou? To jsem ještě neměla. Já nemám hlad. Jen žízeň. Žízeň, tu mám často.“

Koncem jazyka olízla tmavě skvrnitý plátek, a zvláštní světýlko jí zasvítilo v očích. Měla je zelené, měňavé jako jarní déšť. Dokud jsem ještě zvládal uvažovat, hádal jsem, že nosí čočky, ale teď už se mi v hlavě válely jen piliny, sláma, rákosí, zbytky loňského sena a její oči.

„Cítím bukovou vůni.“

Znovu začichala směrem ke mně.

„Buky mám ráda. Dávají sílu. Hladí. Duby ne. Duby bolí.“

„Buky...“ opakoval jsem a škvarek špekáčku s žuchnutím zvířil jemný popel na kraji ohniště.

„Jo, buky! Cestou sem nahoru jsem se opíral o klacek. Asi jsem ho před chvílí přiložil. Ty to cítíš?“

Přikývla.

„Voní. Silou a neústupností. Staletím.“

„Jestli chceš, přinesu ti další. Rostou v háji za dědinou.“

Palcem jsem ukázal dolů do údolí a vyskočil na nohy jako zamilovaný puberták. Zasmála se, a mně přibyla v hlavě strouhanka a trocha mulčovací kůry.

„Nechod'. Je to daleko a mně by bylo smutno. A zima.“

Lehce si navlhčila horní ret a já přestal existovat. Bez dechu jsem jí otevřel náruč. Přitiskla se celým tělem, její plášť byl překvapivě jemný. Vlasy jí voněly kouřem a něčím kořenitým. Skoro jsem se v nich utopil. Zavrňela jako kočkovitá šelma nad kořistí, a polibky stoupající výstřihem flanelové košile byly to poslední, na co si vzpomínám.

Vzbudil jsem se až ráno. Teda skoro v poledne. Popel v ohništi dávno vychladl a já vlastně taky. Ležel jsem zády na zapnutém spacáku, a zuby mi neovladatelně cvakaly. Snažil jsem se vyhrabat na rozechvělé nohy a ignorovat šumění krve v protivně roztočené hlavě.

Všechny věci jsem neposlušnýma rukama nacpal do batohu a po zadku se sunul dolů vlhkou lesní pěšinou.

K bukům. K vesnici. Domů.

Zase jsem byl sám a zůstanu ještě hodně dlouho. Přečetl jsem všechnu dostupnou literaturu. Všechno, co kdo kdy napsal nebo natočil. Vím už, že poprvé to většinou nevyjde, ale stejně se bojím. Bojím se, že se jednou ráno probudím a nebudu mít hlad. Nikdy už nebudu mít hlad. Jen žízeň. Takovou, jakou měla ona.

Přestal jsem chodit na vandry i do hospody. Sedím doma, cpu do sebe hory jídla a každé ráno si říkám, že je to dobré. Pořád dobré. Tak proč se mi, sakra, ještě nezahojily ty dvě okrouhlé rány na levé krční tepně?

Jako čaj

„Hele, ten les kouří,“ Sandvy vystrčil hlavu ze spacáku a mžoural ze svého pelechu na skalním ostrohu dolů do údolí.

„Jako ranní čaj,“ přikývla Peggy se zasněným výrazem.

„No, to je blbost,“ vyprskl Sandvy.

„To je Samson. Lenk,“ protáhla se Peggy a začala balit.

Loňské listí tiše křupalo i po té noční přeháňce, a Sandvy brblal jako trabant na dálnici.

„Les kouří. Paráda. A když si zapálím já, hulím jako fabrika, ničím ozón, smrdím, jsem nechutnej uzenáč...“

„To je pravda. Tvoje sparty mi lezou krkem, ale tohle, to je romantika, to je...“

Peggy neměla slov.

Tmavé špice smrků pod nimi se lehce vlnily, a bílý hustý kouř se mezi nimi proplétal vzhůru k šedivé obloze.

„Z toho porostou hříbky,“ usmál se Sandvy.

„Pojďme se tam podívat.“

„Dolů?“

„Až na dno!“

Sestupovali pomalu, opatrně, a Peggy si potichu zpívala.

Skálu s borovicemi a buky vystřídalý břízy, jeřabiny, a až úplně dole se ti dva ponořili do moře smrků. Bylo tam šero, vlhko, a bílý opar nad hlavami uzavíral svět.

Peggy vzala Sandvyho za ruku a sotva znatelnou pěšinkou v jehličí postupovala až k mýtině, která se před nimi náhle otevřela.

Byl to volný prostor, obkroužený dlouhými stonky světle zelené trávy. Uprostřed jako v hnízdě seděl obrovský měděný kotel, až po okraj plný sladkého černého čaje. Voňavá pára stoupala vzhůru, dotykem chladného vzduchu bělela a mezi větvemi unikala do stran.

„Les kouří jako ranní čaj,“ vydechla Peggy, a oba se bláznivě rozesmáli.

Stará známost

„Ahoj, kluci! Luku, Bobe, tebe jsem neviděla už sto let!“

Závity cvakají, až se z mozku kouří, ale tuhle tvář zařadit nedovedu. Ona zatím obchází kemp, s každým se přivítá, ruce jí jen hrají. A zná moje jméno, tak jak je možný, že si tuhle hezkou holku nepamatuju? Zamyšleně dělám do špekáčku zářezy, a ten zářivý úsměv mi nejde z hlavy.

„Ty, šerife,“ brzdím probíhajícího Luka, „kdo to je?“

„Kdo, kdo?“ rozhlíží se zmateně šerif, vytržený ze vzpomínek na láhev rumu zašitou pod celtou v pelechu.

„Támhle. S karabinou na opasku. Před chvílí mě zdravila a tebe taky.“

Šerif zaostřuje tmou. Osada slaví dvacet let a kruh těl je skoro neprostupný.

„Támhle!“ píchám ukazováčkem do chuchvalce kouře a odtahuju večeri do bezpečnější vzdálenosti.

„Jo, to je Kikina. Chodila s Fredem, když ty ses flákal na vojně. No, jednou jste se určitě potkali.“

„A to si mě pamatuje?“ srovnávám se v duchu s ostříhaným holobrádkem plným strachu, že ho někdo načapá bez vycházkové uniformy.

„Kikina má dobrou paměť! Do devětasedmadesátého ti zopakuje každé den. Kde byla, co dělala, s kým mluvila.“

„A pak už ne?“ zarazím oslavnou tirádu a vracím buřty nad uhlíky.

„Pak už si není co pamatovat. V září sletěla se skály. Za dva dny umřela v nemocnici.“

Šerif se naklonil blíž a moji otevřenou pusou prostě ignoroval.

„Ale kamarádka to je, na žádnéj oheň nezapomněla. Akorát o půlnoci musí zpátky, to víš, tam nahoře mají jinej režim, ne jako tady.“

Šerif si vzpomněl na původní záměr a vyskočil.

„Jo, a krásně zpívá. A na rozdíl od tebe nejí burty po kladensku.“

S úšklebkem ukázal na moji večeři a odchvátal. Ukrojil jsem patku, připlácnul k ní použitelný zbytek špekáčku a opíral se o břízu, dokud nezačali hrát. Šerif měl pravdu. Kikina zpívala ze všech nejlíp.

ANDĚLSKY.

Přehrada

Na druhou polovinu přehrady svítilo slunce. Lesklo se v drobných vlnkách a předvádělo světu svoje vlastní zrcadlo. Týnu z něho rozbolely oči. Chtělo se jí kýchnout a radši si zacpala nos. Rychlý pohyb vyplašil zamilovaný párek, a kachnička následovaná duhově zbarveným kačerem odpádlovala do rákosového bezpečí. Voda v zátocce měla zvláštní šedozeleně průhlednou barvu a dýchala z ní hloubka a klid. Bylo vidět, že ještě odpočívá po zimě. Občas se trochu zavrtěla, pohladila úzký nános tmavého písku s popraškem schránek drobných sladkovodních škeblí. Navlhčila do hladka opracované křemeny a zamávala suchým rákosem. Betonová hráz sahala až k poloostrovu s kolonií racků. Dětila přehradu na mělčí kachní ráj vpravo a o tři metry vyšší levou část.

Týna vyšplhala po kameny obloženém náspu nahoru a rozhlédla se. Voda tady narážela přímo do svisle vyhlodaného břehu, trochu se houpala a občas s mlasknutím olízla konec schodů při okraji hráze.

Jako mlsný pes, pomyslela si Týna. Zaclonila si oči a zahleděla se směrem k šiku nepravidelně se potápějících ptáků.

„Kormoráni! To jsou kormoráni!“

„To není možný,“ řekl Dan a skopl do vody hromádku oblázků.

„Ale jo, jsou to oni. Podívej, jak společně loví. Kdybych měla dalekohled, ukážu ti jejich zobáky...“

„S tebou to není možný!“ skočil jí do řeči, a poslední oblázek žbluňkl pod hráz. „Proč si myslíš, že toužím po tom, abych se brodil bažinama, lepil na sebe bláto, ráchal se v ledové vodě a zíral, kde co lítá? a vřeští!“ zařval na racka, který se vznášel nad jejich hlavami a ostrými skřeky oznamoval světu, že je konečně jaro.

„Co z toho mám?“ vztekal se Dan a dlouhým vrbovým prutem šlehal beton pod nohama. „Nenapadlo tě někdy, že si vandr se svou holkou představuju úplně jinak?“

„V hospodě,“ vydechla Týna a napadlo ji, že voda u břehu má barvu jako Danovy oči. Vztekla, a trochu zakalenou.

„V hospodě jsou aspoň lidi. Je tam teplo, jídlo, člověk potká kamarády a něco se dozví. A hlavně je tam sucho. SUCHO!“

Dan zahodil klacek, kterým se marně pokoušel oloupat z podrážek lepidivé pobřežní bláto.

„Tebe ovšem sucho nezajímá.“

„Já za to nemůžu. Jsem přece Vodičková,“ namítla Týna, a voda pod ní souhlasně mlaskla.

„Kecy si schovej pro Mikuláše. Děda byl Kovář a v životě nedržel v ruce žhavý železo. Co bys asi tak dělala, kdyby ses jmenovala třeba Suchá nebo Studená?“

„Tady je toho tolik k vidění...“

„Jo. Zdechlý ryby.“

Dan ukázal dolů pod hráz, kde se pod ochranou betonu vlnily rybí hřbety.

„Páni, to jsou cejni. Já je úplně přehlídla. Ty jsou fantastický!“

„Jsou samej nádor. Jen se pořádně podívej. Sotva se hejbou. Ani k jídlu se nehodí. Ale ty bys je ani usmažit nedovedla. Jsi k ničemu jako ty ryby. Vůbec se nedivím, že tě Balda nechal.“

Zabolelo to a Týna pevně semkla víčka.

„To on mě naučil chodit k vodě...“

„Měl tě radši naučit vařit. Ryby zdechnou, ptáci uletí, a mně zbyde jen bahno na botách a ty.“

Rackové křičeli víc než předtím, a Týna otevřela oči.

Dan sešel po schodech nad hlubinu a začal si omývat boty.

„Jen se podívej na ten hnus. To se ti snad líbí? Kvůli tomu sem chodíš?“

Zuřivě odkopl pneumatiku vznášející se vedle schodu.

Přehrada zatajila dech.

„Tak jestli tobě se to líbí, tak mně teda ne. Já jsem tu naposled. S tebou jsem taky naposled. Jasný?“

„Jasný,“ odpověděla Týna. Najednou si připadala jako ta odkopnutá pneumatika, kterou voda hravě přistrčila o kousek blíž. Týna nevěděla proč, jen se slyšela jak říká: „Vem si ho!“

„Cos to řekla?“ hluboko skloněný Dan zvedl udivenou tvář.

Nemohl vidět, jak se přehrada za ním příkrčila, nadechla se a z hloubky pod hrází vyslala jedinou obrovskou vlnu. Masa vody, prudká, hluboká a nečekaná slízla Dana z betonového podstavce. Schlamstla ho zelenou tlamou, a jazykem s bílou pěnou ometla zbytek břehu. Odražená voda se převalila přes hráz a vyplašila nemocné cejny. Kormoráni a raci se zvedli v jediném hejnu, a jejich křiku byla plná obloha.

Vlhký beton začal osychat, a Týna si uvědomila, že zatíná nehty do dlaní.

„Děkuju,“ zašeptala.

Přehrada se uklidnila a zahoupala pneumatikou. S tichým mlasknutím naposledy olízla poslední prázdný schod.

Pánská jízda

Tak tady u toho krámku pro mě začínala naše pánská jízda. Už jenom jednou do roka jsme se takhle scházeli, druhý týden v prosinci. Hajný půjčil za pár drobných chajdu v horách, a naše stará parta opustila na jeden víkend civilizaci. V létě to nešlo, to by nám ženské neodpustily, na jaře byla spousta práce na zahradě, na podzim šly děti do školy, nakonec jsme byli rádi, že jsme usmlouvali prosinec. Já vyražel první. Měl jsem to nejbliž, ale taky jsem chtěl být sám v tom krámku. Voněly tu roky a levandule paní Ptáčkové, která vypadala jako babička Boženy Němcové.

„Pěkně vítám, pane Slime, něco tu pro vás mám,“ volala, jak mě viděla u dveří.

Nikdy jsem jí nevysvětlil, že Slim je moje tramská přezdívka. Pro ni jsem byl pan Slim a hotovo. Znala mou zálibu ve starožitných hloupostech a vždycky věděla, co mi nabídnout. Vždycky jsem si taky něco koupil. Pro štěstí. A někdy taky pro ženu, aby viděla, jak na ni na vandru myslím.

Zvonek nade dveřmi ještě zvonil, a já zvesela hlaholil:

„Dobré poledne vinšuju, už jsem tady zase!“

Vzadu se zavlnil závěs a za pult vklouzla místo paní Ptáčkové víla. Droboučká, černovlasá, zelené oči a maličký pršáček.

„Budete si přát?“

„Já jsem chtěl... Já na podzim...“ koktal jsem a nemohl polapit kloudnou myšlenku.

„Máte štěstí, ještě tu jeden je, poslední. To víte, bude po sezóně.“

Víla sáhla pod pult a s úsměvem vytáhla krabici od bot. Na starodávné pokladně s ozdobnými rytinami zacinkala kulatou číslovku, zatočila klikou, a já vypadl z krámku s krabicí pod paží.

Čert vem kilo, v duchu jsem si nadával, když jsem supěl lesem nahoru. Ale koupit podzim v krabici, to jsem ale blbec! Štěstí, že tu není ta moje, to by bylo ródeo.

Hrabal jsem se do kopců, a zlost mě pomalu přecházela. Občas jsem si krabici přehodil, dýchal do ztuhlých dlaní a klobouk stahoval co nejvíc do čela. Klouzalo to, a ledový vítr kousal do krku. Cestičkou na hřebenu už jsem skoro běžel a hlasitě vyfukoval bílá oblaka páry. Honem najít klíče, dveře zaskřípaly, a byl jsem na tři dny doma.

Ještě rozehrátý prudkým stoupáním jsem otevřel okna, naštěpal hromadu dříví a zatopil žehnaje v duchu tomu, kdo se sem kdysi vlácel s kuchyňským sporákem. I tak to dlouho trvalo, než bylo v chatě jako v sauně. Pláty se žhavily do ruda, voda v obrovském hrnci začínala bublat.

Posadil jsem se do jediného otrhaného křesla, natáhl nohy na stůl a zavadil jsem o krabici. Docela jsem na ni zapomněl. Otevřel jsem víko - byla prázdná. Za stovku - a prázdná. Znechuceně jsem ji odhodil za sebe.

Najednou jsem měl pocit, že se v místnosti vyjasnilo. Stěny se začaly pokrývat oranžovými šmouhami, jak se sluneční paprsky odrážely od zlatavých listů bříz. Tmavé špice smrků s množstvím světlých šišek se kývaly, když se do nich opřel vlahý vítr. Pod nohama jsem cítil měkké jehličí, které s tichým ševelením padalo po sprškách z modřínů. Jasně červené listy javorů se snášely dolů k řece jako barevné lodičky, a čísi lehké kroky šustily pod zpola opadanými buky. Od podlahy ke mně zavoněl vřes, a z chomáčku našedlého mechu vykukovaly hlavičky hříbků. Byl podzim. Na patře mi sládlly velké ostružiny, a záda se opírala o vyhřátou skálu. Vdechl jsem ostrou vůni vlhké hlíny a trochu uhnul před žaludem, který se koulel dolů po kameni. Představil jsem si ostatní, jak se teď plazí nahoru prosincovou plískanicí. Pod nohama jim skřípou zmrazky a zalézají jim za nehty, zatímco mě tady zamžené sluníčko šimrá na tváři, a nad stolem se vznáší babí léto. Zavřel jsem oči a zhluboka dýchal prohřátý voňavý vzduch. To budou kluci koukat!

Probudil jsem se zimou.

Chlad proudící štěrbinami kolem dveří rval ze stromů zkroucené listy. Voda z hrnce se vyvařila v chuchvalcích páry, změnila se v mlhu a na studeném stropě se srážela do velikých kapek. Hříby plesnivěly a vřes rezavěl. V mechu se usadily mastné saze z čadící petrolejky, pod nohama čvachtalo bláto. Šedo, sychravo, nevlídno.

Vyletěl jsem z křesla a třesoucíma se rukama štípal třísky. I noviny byly vlhké, plamínek skomíral, a já se bál otočit. Přikládal jsem jako zběsilý a celou tu dobu hleděl do kamen.

Konečně bylo teplo! Se zavřenýma očima jsem dotápal ke křeslu, usadil a vzhlédl.

Seděl jsem v lovecké chatě. Kapky smyly všečen podzim se stěn a samy se teď v teple nenávratně vypařovaly. Vzduch byl vlhký, ale nevoněl, a v barevné louži na podlaze se rozpouštěl zbyteček zrzavého mechu.

Zklamaně jsem se natáhl po krabici. Další podzim už tam nebyl, jen na boku zasunutý malý nazlátlý lístek.

PODZIM

Vyrábí VD Roční doby

Minimální trvanlivost 3 měsíce

*Nežehlit, chemicky nečistit, chránit před změnami teploty
a před vlhkem*

Výrobek je nestálobarevný

Pustil jsem krabici na zem a dal si nohy na stůl. Ve tmě pode dveřmi jsem zaslechl hlasité funění a tlumené nadávání prvních šťastlivců, kteří konečně vyšplhali ten obrovský kopec. Dole na zemi docela tiše vysychala poslední podzimní louže.

Kopec

„To snad není pravda!“

Už po třetí jsem uklouzl na vlhké hlíně a nedůstojně se kutálel pěkný kousek dolů. Ještě že jsem při tom pustil z ruky popruhy batohu. Válet se takhle přes půlku chleba, kterou jsem před chvílí koupil v pekárně, mohl bych ho rovnou nadrobit myším.

Pohlédl jsem nahoru a otočil se na záda. Však bágl počká, až se vydýchám. Dýchal jsem a zíral do kraje. Rozpálená zem hrála do zad a listy jabloní tiše ševelily. Posečená tráva už stačila dorůst do příjemné délky, nepíchala a nezakrývala výhled. Někde za mou hlavou se osamělá včela prodírala ještě nerozkvetlou, ale už voňavou mateřídouškou. Žluté hlavy štírovníku se vytahovaly nad vzpřímená ouška jitrocele, a všechno tu bzučelo, šelestilo, hemžilo se a vonělo. Jak jsem litoval ty, kteří zůstali dole v zaprášeném městě. Prodávají tam moc dobrý chleba, ale tady na kopci je mi líp.

Slunce už bylo hodně nízko. Schovávalo se za vršky stromů, jen kterýsi zatoulaný paprsek šimral pod nosem bílé chatky zahrádkářské kolonie na východním svahu.

Mezi kmeny naproti se něco pohnulo, kousek nad místem, kde jsem odpoledne vyšel z lesa i já. Odtamtud vypadal tenhle kopec jako dobře upečená bábovka. Tmavá tráva, v pravidelných rozestupech pokřivené jabloňové stromy, nahoře skupina dubů s hromadou plochých kamenů. Připomnělo mi to dávné mohyly, a bylo rozhodnuto. Dnes v noci budu mít dubovou ložnici!

Nadzvedl jsem se na lokty a zaostřil přes hluboké údolí.

Z lesa se vyrojily postavičky v barevných bundách. Kmitaly loukou, a až ke mně se doneslo vzdálené výskání. Jestlipak někdo z nich zahlédne v polovině protějšího kopce unavenou zelenou postavu? Asi ne, ti mají jiné starosti.

Ale vzduch je průzračný a těžký. Bude pršet.

Vyhrabal jsem se na nohy, a začal se sunout nahoru k batohu. Tady to ještě ujde, ale už za chvíli se budu muset zachytávat trsů trav a...

„Jaú.“

Uvolněný kámen se skutálel dolů. Tentokrát jsem si natloukl koleno, a dlaň mi propíchl ostrý stonek. Zatracený kopec! Jak jsem tak zůstal ležet rozplácly břichem k zemi jako žába, zvedl se ve mně vztek. Zaťatými pěstmi jsem bušil do země, škubal sebou jako malé děcko, kopal do trávy a najednou jsem to uslyšel.

On se mi smál.

Začal škytavě kdesi v hlubině a smích se šířil na všechny strany. Prodíral se pískem, obíhal kameny a odrážel se od jílu. Hlínou probublával nahoru, kde se tlumil v listech a přesto stále vyrážel nad rozechvělá stébla trav. Zelené kobylky polekaně vyskakovaly z úkrytů a hopsaly mi po zádech. Včely se podrážděně rozletěly, a celý kopec se chechtal jako polechtaná hanácká tetička.

Už jsem se neudržel. Klouzal jsem dolů v těch záchvatech smíchu, a za mnou se valil nacpaný batoh.

Slunce zapadalo a kopec škytal, funěl a klepal se jako před chvílí já.

Přitiskl jsem se k tomu teplému rozřehtanému břichu a bylo mi fajn.

Stopa

„Zaber, Majku, a neloudej se. Už jsme měli být nahoře!“

Sysel hulákal mezi stromy a já musel přidat. Nerad. Kdyby bylo po mém, seděli jsme teď ve vyhřáté voňavé hospůdce nad domácí klobásou. Nebořil bych se do sněhu, kytara by mě netloukla do boků, a nos by mi neobruštal ledovým krunýřem.

Určitě to nebyl můj nápad strávit Štědrý den v mrňavém srubu ve skalách. Koledy si zazpíváme sami při svíčkách, nějaké to jídlo vezmeme sebou - co nám bude chybět?

Sysel vzal kapra a já táhnu na hřbetě tři kila brambor, zeleninu, konzervy s ovarem a hroznou rýmu.

Zastavil jsem se a ze všech sil zatroubil do zmrzlého kapesníku.

Ať si Sysel trhne nohou. Jack se vleče daleko za námi, a těch pár minut, o které dorazíme dřív, chajdu nezahřeje.

Hulákání přede mnou zesílilo, ale znělo udiveně. A tak jsem se rozkýval k další chůzi.

Sysel mával rukama jako větrný mlýn a ukazoval do sněhu. Dochřel jsem k až němu a skrze ledové slzy v očích uviděl stopu.

Pořádné pohory s ostrým vzorem zatáčely z lesa na pěšinu. Naši pěšinu, která byla pod sněhem neviditelná, a na kterou my trefili jen díky letitému ježdění na tuhle staříčkou boudu.

„Kdo to byl?“

Kdybych měl korunu, tak ji Syslovi dám.

„Zeptej se mě!“ odpověděl jsem stejně inteligentně a bylo mi to jedno. Chtěl jsem do tepla, usušit si kapesník a nalít do sebe horký čaj s acylpyrinem.

„Tahle pěšina vede jen ke srubu.“

„Třeba odbočí u skal. Alespoň nám prošlape stopu.“

Nic jiného mě prostě nenapadalo. Byl jsem rád, že chodím a dýchám. Stejně ten neznámý prošlapával špatně. Do jeho dlouhatánských kroků jsme se ani při nejlepší vůli nevešli.

Před první skálou Sysel zastavil.

„Jde dál,“ oznámil a čekal, co já na to.

„No a?“

„Probud' se, Majku. Celou noc sněžilo, stopa je čerstvá, a pochybuju, že by se dnes někdo coural takhle hluboko v lese. Jde přímo k nám na boudu.“

Začínalo mi svítat.

„Třeba je to Bill.“

„Bez psa?“

No jo, Bill bez svého vořecha nešel ani na záchod.

„Počkáme na Jacka,“ zachrčel jsem a vytáhl kapesník.

„Neblázni, uslyší nás.“

Tak to je pěkný. Já se kvůli nějakému šílenci můžu klidně udusit. Ale představa uprchlého trestance, kterej čeká ve srubu s břitvou v ruce, moc příjemná nebyla.

Zafuněl jsem do kapesníku a začal podupávat. Jack chodí vždycky pomalu, ale dnes se táhne jako šnek. Vyběhali jsme ve sněhu docela pěkné kolečko, než se k nám dohrabal.

„Podle hloubky a délky kroků je to kus chlapa. Stopa je úplně čerstvá, ještě se nerozpadávají okraje, počítám ne víc než hodina. A chodidla neklade do roviny, ale kus od sebe. Takže alespoň 110 kilo. Chlap jako hora. Nezastavoval, nepřešlapoval. Zná cestu a není unavený.“

Podívali jsme se na sebe, a Sysel hrábl pod bundu pro nůž.

„Majk půjde uprostřed, s tou rýmou nevidí, neslyší,“ rozhodl Jack.

Vyrazili jsme husím pochodem vpřed.

Co nejpozorněji jsme procházeli skalami, a z pohody svátečního poledne nebylo nic. Ještě kousek k jezírku a potom dál po břehu doprava mezi...

„Žuch!“ Jack se prudce zastavil.

Vrazil jsem hlavou do jeho usárny, až jsem uviděl hvězdičky.

„Žuch.“

Sysel taky nestačil zastavit a oba nás postrčil dopředu.

„Co se děje?“

Hleděli jsme za Jackovou nataženou rukou a nechápali nic.

Stáli jsme na břehu jezírka.

Vlevo se tyčila studená vlhká skála, a sněhová pokrývka na pravé straně byla neporušená. Stopa stokilového neznámého pokračovala bez zaváhání přímo přes jezero.

„Šel rovně. To je dobře.“

„Jak to?“ skočil mi do řeči Sysel, kterému to zapalovalo líp.

„Nevím,“ zachraptěl Jack, rozhrábnul závěj a uplácal kouli.

Vyletěla parádním obloukem a dopadla půl metru od pravidelné řádky stop. Sníh se lehce rozvířil, ozvalo se nepatrné křupnutí a slabounká ledová vrstva se rozestoupila. Tmavá vodní skvrna se rozlévala po sněhovém poprašku, až olízla nejbližší šlépěj.

Chtělo se mi kýchnout.

Kleopatřina pomsta

„Tys nezapomněl, tys opravdu nezapomněl!“

Magdino zajásání roztrhalo lesní ticho na kusy. Nahoře nad skalní římsou zabublal vylekaný holub, a Sam se přinutil k úsměvu.

„Na tebe se přece nedá zapomenout,“ řekl trochu váhavě. Kdyby mlčel, taky by se nic nestalo. Magda neposlouchala. Nedočkavě se dobývala do krabičky od Hermelínu, zabalené po chlapsku ve svačinovém sáčku. Kupodivu jí to ani moc nevadilo. Dlouhými červenými nehty škrábala po tvrdém papíru, pak spadla krabička na zem a dívka vydechla údivem.

„Same, to je přece...“

Pravá ruka vklouzla do náramku, a zelené hadí oči se zablýskly v záři plamenů.

„To je nádhera! Ten musel stát řůru peněz!“

„Ani ne,“ broukl Sam a ze samých rozpaků se posadil na kus březového špalku.

„Jak to, že ne? Je přece ze zlata, to já poznám. A tys včera ráno tvrdil, že jsi švorc.“

„Mám ho na leasing,“ odbýval Sam její zvědavost.

„Na leasing?“ cizí slova nebyla Magdinou silnou stránkou, ale nakonec si vzpomněla. „Chudinko. Budeš ho dlouho splácet?“

To záleží na tom, jestli mě chytanou, naskočila Samovi husí kůže, ale nahlas řekl jenom: „Ani ne. A máš ho obráceně.“

Magda zkušeně švihla rukou a zlatý hádek se uložil do správné polohy.

Byla to opravdu nádhera. Dva závity štíhlého těla pokryté téměř neznatelnými šupinami svíraly dívčino zápěstí. Zúžený konec ocásku se dotýkal hřbetu ruky, a nahoru k předloktí se zvedal esovitě zahnutý krk s jemně modelovanou zlatou hlavou. Magda zamilovaně pozorovala smaragdové oči s tmavou štěrbinou uprostřed, a Sam se neklidně ošil.

„Vypadáš jako Kleopatra.“

Zasmála se, kočičím pohybem mu sklouzla na klín a objala ho kolem krku tak, aby ani na chvíli neztratila z očí novou ozdobu své ruky.

„Proč Kleopatra?“

„Protože to tam měl napsáno,“ vyletělo ze Sama nechtěně.

Ten ošuntělý chlápek, u kterého se v tlačnici na burze náhodou zastavil, měl všechny exponáty pojmenované. Klečící Kristus. Madona v šátku. Zásnubní pohár. Klíč od zvonice. Lidé se zastavovali, četli, smáli se, jen Sam měl vztek. V kapse mačkal poslední padesátku a myslel na Magdiny zítřejší narozeniny. Co se dá koupit za mizerných padesát korun?

I ten náramek stál podstatně víc. Ležel úplně na kraji na červeném polštáři s nápisem *Kleopatřina pomsta*. Samovi to bylo jedno. Stejně na něj neměl peníze, jako neměl na nic v tomhle stánku. Jen tak okouněl a ani nevěděl, jak se to vlastně stalo. Houf německých turistů s foťáky s ním smýkl stranou, najednou držel náramek v ruce, a dav ho postrkoval dál. Jako ve snu došel k bráně, a bylo to. Měl dárek, a tím pádem i Magdu.

Odvrátil oči od ohně a povzdychl. Dívka ho sice držela kolem krku, ale její pozornost zabíral blýskavý šperk. Natáčela ho ze všech stran, a v očích jí svítily zelené jistřičky.

Magda. Zlatovlasá Maud. Nejkrásnější děvče v celém polesí, jak se jednou vyjádřil místní hajný. Tenkrát dostal pusku na čelo, a Tom s Jerryem mu v noci rozbili okno. Měsíc nato si navzájem rozbili hlavy, a Maud byla volná.

Ted' seděla Samovi na klíně. V listím vystlaném dolíku pod skálou čekaly vedle sebe dva spacáky, a on z toho neměl žádnou radost. Plavé vlasy vypadaly mezi precizní zlatnickou prací s přirozenou barvou plamenů jaksi chemicky vybledle, bílé rifle a temně rudé nehty se do lesa nehodily. A sama Magda? Půl hodiny nevnímá nic jiného než kus kradeného zlata. Sam dostal polibek, po

jakém toužil, a přítulnost pružného dívčího těla zbavila jeho mysl přebytečných myšlenek.

Noc byla teplá a oheň dohořival. Magda uměla poděkovat za dárek, a Sam se ze spaní usmíval. I Magda se usmívala, pravou ruku uloženou na spacáku, jak ještě do poslední chvíle prohlížela náramek.

Vítr broukal ve větvích noční ukolébavku, čas se sypal jako zrnka bílého písku, až nahoře nad skálou vykoul úplněk.

Podruhé vyrušený holub zamával křídly. Stíny bříz kolem lomu potřásly listím, a měsíční jas se pomalu hýbal prostorem. Ozářil záplaty Samova starého spacáku, chvíli na něm setrval a pak sklouzl vedle k Magdě. Polozaťaté prsty položené na silonu se nepatrně zachvěly. Měsíční světlo se sunulo výš, olízlo zlaté šupiny, blýsklo do zelených očí a zmizelo za mrakem.

I ten jediný dotyk stačil. Tmavé štěrbiny se rozevřely, rozeklaný jazyk opustil pootevřenou tlamičku, aby prozkoumal prostor před sebou. Hlavička se rozkývala.

Když měsíc znovu ozářil krajinu, bylo Magdino zápěstí prázdné. Útlý nazelenalý hádek se vlnil po natažené paži nahoru, kde pod pramenem plavých vlasů cítil pulzující teplo krční tepny. Magda byla krásná, ale Kleopatra uměla víc. Mnohem víc.

Královna

„Tak co?“ protáhl Karel a podíval se přes rameno dozadu. Vlád'a věděl, komu ten pohled patří, a raději zdvihl hlavu vzhůru. Skála se vypínala k oblakům, hrdá, vyzývavá, prohrátá sluncem a voňavá létem, prostě ženská jak má být.

„Došla ti řeč, kámo? Co tak najednou?“ šklebil se Karel, a Iveta na pěšině za jeho zády netrpělivě odfoukla z tváře vlasy, které jí cuchal odpolední vítr.

Ta skála je celá Iveta, blesklo Vlád'ovi hlavou a ještě jednou zvedl obličej k obloze. Rozmarná, pohrdavá, šokující, nezvládnutelná, nádherná...

Svět se trochu zahoupal, jak Vlád'a přistál koleny v suchém, stříbřitě lesklém písku.

„Netvař se, že neslyšíš, nebo ti uvalím ještě jednu. A zvedni se, klečet přede mnou nemusíš, nejsem královna.“

„Ona JE královna,“ zašeptal Vlád'a, než se postavil na nohy.

„Samozřejmě, že je. Moje královna!“ nepochopil Karel a poslal Ivetě vzdušný polibek.

Usmála se na půl úst a holým palcem vykukujícím z koženého páskového sandálu vykroužila uprostřed pěšiny pískové srdce.

„Královna má přání, tak ještě jednou a naposledy,“ Karel sevřel v pěsti látku Vlád'ovy větrovky a přitáhl si jejího majitele k sobě.

„Sázím se o kilo, že na tu skálu nevylezeš.“

„Eee - vylezu,“ vydechl Vlád'a stísněně, a sevření na jeho prsou povolilo.

„Vylezeš, jo? Ty? Taková bačkora?“ popichoval Karel.

„Řekl jsem, že nevylezu.“

„Cože?“

„S nikým se nesázím a na tuhle skálu mě nikdo nedostane.“

Vlád'a vyslovoval pomalu a pečlivě, a v Karlových očích četl nejprve údiv a potom pohrdání.

„Zbabělče. Jsi větší posera, než jsme si mysleli.“

Karel se obrátil, třemi dlouhými kroky dostihl Ivetu a vzal ji kolem ramen.

„Proč si tam nevylezeš sám?“ oslovil Vlád’a jejich odcházející záda. První se otočila Iveta.

„Já chtěla, abys to byl ty! Kluci říkali, že se bojíš!“

„Chudinko,“ dodal Karel a strkal dívku před sebou dál do skalního labyrintu.

„Chudinka jsi ty, a tu skálu si můžeš strčit za klobouk i s Ivetou,“ šeptal Vlád’a tmavému zvětralému pískovci s čelem opřeným o jeho drsný zrnitý povrch.

„Co je to stovka: ani na věnec by nestačila. Na jeden jediný věnec pro bráchu, kterej tady z týhle skály sletěl loni v zimě kvůli nějaký zmalovaný čúze, co neměla ani tolik slušnosti, aby mu přišla na pohřeb. Určitě byla blond’atá a bude se za to smažit v pekle, protože já měl bráchu rád. A Iveta je černovlasá.“

Vlád’a ještě mluvil, ale jeho tělo už se narovnálo. Oči se obrátily k vrcholu, jenže tentokrát nevnímaly ani modrobílou oblohu ani trčící skalní masiv.

Tam vpravo nad hlavou, pěkně na dosah, je prohlubeň právě tak na prsty pravé ruky. Koleno tady na tu římsu, špičku levé boty sem. A zase doprava, tady se dá zachytit, i pro nohu je místo. Tudy se dá protáhnout kolem zakrslého stromku a šikmou škvírou dál. Ještě se vzepřít, dotáhnout, a kam teď?

Namáhavě oddychující Vlád’a klečel na vrcholu pískovcové věže.

Jak se cítíš, Iveto? Jsi spokojená? Jsi vůbec?

Ostrý nápor větru mu přiklopil na hlavu uvolněnou kapuci. Přebytečné myšlenky odletěly pryč.

Sestup byl dlouhý a pomalý. Když se Vlád’a konečně dotkl pevné země, celé tělo se třáslو jako v horečce. Přesto nezastavil.

Krok za krokem pokračoval pískovou pěšinou tam, kam kdysi dávno odešla Karlova záda, a jen jednou, v záhybu cesty, se otočil.

Skála tam stála jako dřív, pevná, netečná, a on si najednou uvědomil, jak je ošklivá.

Strašně ošklivá skála.

Žába

„Jak se jmenuje?“ vypálil Kulda naprosto nelogickou otázkou doprostřed debaty o tom, přežije-li Bóžova škodovka rok 2000.

„Co blbneš?“ reagoval Šnek, ale to už jsme viděli, že ta otázka nepatřila nám. Viki ji ovšem neslyšel, nemohl. V jedné ruce půllitra, ve druhé celou opečenou klobásu, zíral nepřítomně do zdi před sebou a na rtech mu ulpíval polodebilní úsměv.

„To takhle sedí od té doby, co mu přinesli jídlo?“ nevěřil Šnek svým očím.

„Sedí. Ani si nekous‘,“ přikývl Kulda a opakoval otázku: „Hej, Viki, jak se jmenuje?“

„Kdo? Co? Já?“ probíral se Viktor pádovými otázkami. Nechápatě se rozhlédl, nadzvedl půllitr a postavil ho do talířku s hořčicí.

„Ptám se, jak se jmenuje ta holka!“ šklebil se Kulda.

„Jaká holka?“ zčervenal Viki a odložil klobásu do popelníku.

Tak to je teda gól. Viki, zapálený vědec-samotář a holka.

Viki totiž kromě toho, že učí přírodopis, vede několik biologických kroužků, spolupracuje s mnoha odborníky, a neustále bádá v přírodě. Na fakultě je pečený vařený. Pomáhá zazimovat mravence, kroužkovat koňadry, sčítat mloky i sledovat tah čápa, takže na ženění mu nezbývá čas. Kulda jednou prohlásil, že by ženský musely odlétat do teplých krajín, aby si jich Viki všimnul. A teď...

Hospodská přinesla pivo a s vyčítavým pohledem uklidila popelník.

„No tak, Viki!“

Viki počkal, až se žena dokolébala k výčepu a pak hlasitě vzdychl.

„Já nevím.“

„Co nevíš?“ vykulil se Šnek, „jestli je to holka?“

„Nevím, jak se jmenuje.“

„To nevadí. A kde bydlí?“

„Nevím.“

„A co o ní vlastně víš?“

„No, vím, že jezdí vlakem.“

Šnek protočil panenky, ale Viki se nadechl, a už se to z něj sypalo.

„V září, jak byl ten vichr, jsem se jel podívat do skal, jestli nám to moc nerozházelo Plácek.“

Plácek bylo naše tábořiště. V zimě se tam člověk nedostal přes hromady sněhu, ale v létě tam byl božský klid. Viki tam daleko od lidí sledoval jakési důležité exempláře nebo co.

„Seděl jsem jako vždycky u dveří, ona seděla na druhé straně vagónu. Všiml jsem si jí pozdě a ještě jsem si myslel, že patří k partě horolezců, kteří dělali pořádný rámus. Ale vystoupila sama o zastávku dřív. Měla takovou zvláštní chůzi.“

Viki se zasní a Kulda nakopl pod stolem Šneka, který si s Bóžou vyměňoval posměšné ksichty.

„A to je všechno?“

„Ne. Minulý týden jsem jel zase a zase jsem ji uviděl. Seděla na stejném sedadle, celá v hnědém. I vlasy měla hnědé, a zase vystoupila o zastávku dřív. Zamával jsem jí, když šla kolem mého okna.“

Viki zrůžověl a napil se.

„Má modré oči. Zamrkala na mě.“

„A co dál?“

Začalo nás to zajímat.

„Co - dál?“

„Ty jsi nevystoupil?“

„Ne, proč? Jel jsem přece na Plácek.“

Šnek spráskl ruce.

„Tak takhle by to nešlo. Zítra pojedeš znova. Vezmeš celtu, jídlo, kotlík, kytaru a dva spacáky. Vystoupíš s ní a buď ji ukecáš, aby jela na Plácek nebo se půjdeš představit jejím rodičům.“

„Se dvěma spacáky?“

„No právě. Alespoň uvidí, že to s ní myslíš vážně. A v neděli sraz tady, budeš podávat hlášení. Nebo ji radši přived' sebou, protože víc očí víc vidí.“

V neděli jsme hnali do hospůdky jako chrti. Viky už tam seděl. Sám. Hleděl do pěny a občas si pohladil břicho.

„Kde ji máš? Proč jsi ji nevzal sebou?“ vnucovali jsme se.

„Já nevím.“

Viky to řekl tak nešťastně, že jsme zvažněli.

„Něco se stalo?“

„Já nevím.“

Tomu jsme nerozuměli vůbec.

„Jela tím vlakem?“

„Jela, ale asi seděla na jiném místě. Zahlédl jsem ji až na zastávce. Vyletěl jsem z vlaku na poslední chvíli, a než jsem na sebe naházel ty hromady zavazadel, už si to hopsala do skal.“

„Měl jsi na ni zavolat.“

„A co? Slečno, počkejte, mám pro vás spacák? Víš, kolik tam bylo lidí?“

„Nevšímej si ho, Viky, a povídej!“

„Jo. Tak jsem to na sebe nakšíroval a pospíchal za ní. Teda hnál jsem jako soumar, pořád do kopce. Ona si šla jenom tak a hopsala si přes kameny jako žabka.“ Viky se blaženě usmál. „Makal jsem jako nikdy, ale křičet jsem nechtěl, aby se nelekla. Bylo docela příjemné vidět ji před sebou, jak se vlní po cestě. Padala mlha, trochu mrholilo, a ona se vůbec nebála. To já pořád klouzal, občas někde zachytil kytarou a funěl jako medvěd. Nakonec jsem ji začal dohánět, když zabočila pěšinkou k jezírku. Odsud se musí stejnou cestou vrátit, leda že by přeplavala. Zpomalil jsem, protože ten mech tam byl pěkně nacucanej, musel jsem dávat bacha na bahno a vlhké větve. Koukal jsem na zem, až jsem došel k vodě. Zrovna tam, jak stojí ten starý

dub, jsem zase zvedl hlavu a viděl jsem ji kousek před sebou. Šla po břehu, zašla za ten strom a to bylo všechno.“

Vikiho nepřítomný pohled a nenadálé ticho nás dokonale zmátly. První nevydržel ukecaný Šnek.

„Jak to - všechno?“

„Prostě zašla za ten dub.“

„Čekala tam na tebe!“

„To jsem si taky myslel. Shodil jsem bágel a šel za ní. Obešel jsem ten strom třikrát dokola. Volal jsem. Běhal jsem po břehu jako blázen. Zkusil jsem i vyšplhat na skálu, ale byla zoufale kluzká.“

„A nevylezla na strom?“

„Proč by to dělala?“ Viky nás přejel vyděšeným pohledem a zase si pohládl břicho. „Víte, kluci, já myslel, že jsem se zbláznil. Nakonec jsem tam lezl po čtyřech, abych našel alespoň jedinou stopu.“

„A našel?“

„Stopu ne, ale něco jiného.“

Viky sáhl pod bundu a položil na stůl sklenici s děrovaným víčkem. Na dně v hromádce trávy a listí seděla na vlhké hlíně malá žába a poučila zraky.

„Podívejte, co jsem tam objevil!“

Viky se celý rozsvítil, jako vždycky, když mluvil o svých výzkumech.

„Byla na kameni schovaná v dubovém listí, ale mně neunikla. Zítra ji zanesu na fakultu profesoru Čížkovskému do jeho sbírky obojživelníků.“

„Pan profesor ještě neviděl žábu?“ protáhl Bóža a cvrnkl ukazovákem do sklenice.

„Žábu snad viděl,“ odsunul Viky svůj úlovek z dosahu Bóžova prstu. „Ale určitě ještě neviděl takovou raritu.“ a slavnostně dodal: „Tohle je, pánové, skokan hnědý, *rana temporaria*, zaručeně jediný exemplář na světě s blankytně modrýma očima!“

Léčitel

„Tady někde jsem ho... Tady někde to... Nebo že by někde jinde?“

Muž si pro sebe mumlal nedokončené věty, rozhlížel se a každou chvíli odbíhal z cesty mezi stromy. Amazonka s Mákem šli pomalu za ním, drželi se za ruce a jejich oči se stále častěji obracely k sobě.

„Je normální?“ nevydržel Mák.

„Co já vím?“ Amazonka se kousla do rtu a ohlédla přes rameno. Zatím je to v pořádku, ústupovou cestu mají volnou. Muž se vynořil z křoví, cosi zabručel a pokračoval v hledání.

„Ty mu věříš?“

„Magik přece říkal...“

„Magik je idiot.“

„Ale má zkušenosti.“

„Má houby,“ odfrknul Mák a pustil Amazončinu ruku. „Jdeme domů!“

„Nejdeme nikam,“ zasekla se Amazonka. „Je to pro tvoje dobro. Od rána do večera fňukáš, a Magik říkal...“

„Já se z toho chlapa zvenču.“

„To klidně můžeš, ale když říkal, že ti tenhle člověk pomůže, tak je to pravda.“

„Doktoři mi taky nepomohli.“

„Přírodní léčitelství je něco jiného. Jde do hloubky. Do podstaty.“

„Ať si jde třeba do... No dobře. Tohle je poslední pokus. Slib mi, že už mě nebudeš tahat po takových pochybných...“

„Mám ho!!“

Muž mával rukama a nadšeně ukazoval kamsi doleva. Mák s Amazonkou došli k němu, rozhlédli se a uviděli les. Úplně stejný jako všude kolem.

„To je, co?“ usmál se muž, z kapsy vytáhl kyvadlo, medailonek na dlouhém řetízku, ustálil ho a začal vysvětlovat. „Stromy jsou nabité kladnou energií. Podívejte.“

Soustředěně obcházel bukový nálet po pravém okraji cesty, a u každého kmene se kyvadlo pohnulo do rozkolísané kružnice.

„To je ono. To je dobrá energie.“

Muž sevřel kyvadlo v dlani a přešel na druhou stranu.

„A teď se podívejte sem.“

Dva kroky od pokřiveného kmene s vrásčitou kůrou otevřel ruku a kyvadlo se začalo chovat jako kyvadlo. Žádné kruhy. Kývalo se ze strany na stranu jako zdivočelé.

„Tudy vyvěrá z hloubky záporná energie. A je jí hodně. Ten strom je jí plný. Však taky nemohl vyrůst jako ostatní. Je celý zkroucený, nemá korunu, jen tři sukovité větve uhýbají do boku. A podívejte se na zem. Co vidíte?“

„Nic,“ pípla Amazonka za oba.

„Správně. Kam sahají kořeny, tam nic neroste. Tráva, maliny ani borůvčí. Záporná energie to nedovolí. Je tady jenom opadané jehličí.“

Mák postoupil blíž a prohlédl si strom. Byla to borovice, jen dvě třetiny výšky okolních a opravdu, kolem ní vůbec nic nerostlo. I nahoře zářilo modré nebe, jako by okolní stromy odtahovaly větve do bezpečné vzdálenosti.

„Takové stromy si vybíraly čarodějnice pro své sabaty. Kdybyste se zabývali černou magií...“

V očích mu blýskla posměšná jiskra, a hned se zase otočil k Mákoví.

„My jsme tady kvůli vašim bolestem, že ano.“

Mák kývl a podíval se na Amazonku. Varovně zvedla obočí, takže si nechal zajít chuť kopnout toho blázna do zadku.

„Vy, pane,“ muž přiblížil kyvadlo k Mákoví, a to se začalo točit jako zběsilé. „Máte moc energie. Přebytek. Vy jste taková chodící

elektrárna, a od toho se odvozují všechny vaše problémy. Jedete pořád na nejvyšší výkon. Neodpočíváte. V noci určitě nespíte.“

„Tři, čtyři hodiny,“ přiznal Mák neochotně a koutkem oka zaregistroval, jak se Amazonka usmála.

„A nejen to, vy navíc okrádáte lidi. Vysáváte je. Ne všechny, ale určitě se jich najde dost, co je jim ve vaší přítomnosti nepříjemně slabo.“

„Hlavně, když mi dluží prachy,“ zabručel Mák jen tak pro sebe.

„Dodávat energii umí většina léčitelů, tedy pokud je to potřeba, ale odebírat... To se nedělá. Navíc té vaší je opravdu hodně, takže jsem vás přivedl sem. Vy se teď postavíte ke stromu, sevřete ho, opřete si o něj hlavu a provedete si odčerpání. Nebojte, je to naprosto neškodné. Příroda vždycky ví, co dělá.“

Mák se nebál, jen si připadal jako blbec. Na stará kolena se bude objímat se stromem!

Ohlédl se.

Amazonka nadšeně sledovala přednášku a aniž si to uvědomovala, svírala pevně palce obou rukou.

„Tak dobře,“ rezignoval Mák. „Pro klid v rodině.“

Zaklesl paže kolem kmene, ten ostatně nebyl moc silný, břichem se přimáčkl a nakonec i čelem. Kšiltovka se mu svezla na ramena a hned nato klesla do jehličí.

„Snažte se, prosím, na nic nemyslet, jen vnímat tu energii, ten přenos z vás do země.“

„Připadám si jako Akumulátor III,“ vzdychl Mák a pokusil se vypnout. Jedna myšlenka se ale zahnat nedala. Kůra byla tvrdá, a on se stále dokola ptal, kolik bude mít na čele šupin, až se odlepí.

Šu-pi-ny, šu-pi-ny, slabiky rezonovaly s údery jeho srdce. V uších mu začalo šumět a na vnitřní straně paží ucítil slaboučké brnění. Ještě si stačil uvědomit, že už opravdu na nic nemyslí, když za sebou uslyšel nervózní hlas:

„To stačí, stačí. Nic se nemá přehánět.“

Mák odstoupil od stromu a na chvíli se mu zatmělo před očima.

„Co se zase děje?“

„Energii je potřeba odsávat po částech. Přijdete si zítra, pak za dva dny a dál každé pondělí, vždycky po čtvrt hodině.“

„Cože? Kvůli pár minutám blbnutí u stromu se sem mám vláčet znova?“

„Máku!“ vydechla Amazonka. „On přijde, určitě přijde...“

„To teda ne. Řekl jsem poslední pokus a to platí. Buď se vyléčím dneska nebo na to kašlu!“

Mák odkopl čepici, popadl strom do náruče a znehybněl jako trucovité dítě.

„Nemůže mu to ublížit?“

„Nebojte se, mladá paní. Tohle není mučírna. V přírodě existuje rovnováha sil, víte. A on se neumí uvolnit, on tu energii v sobě zasekne. I když tohle místo je opravdu silné. Moc silné...“

Muž se začal zabývat kyvadlem, zkoušel jeho reakci na různé vzdálenosti, a když uslyšel Amazončin výkřik, bylo už pozdě.

Mák se uvolnil. Uvolnil se najednou a dokonale. Celým tělem, každým nervem, všemi póry cítil ten strom a bylo ho čím dál víc. Okolí zmizelo, zůstal jen on, strom a spousta energie. Pak už jen strom a energie a nakonec jenom ta energie. Mák začal splývat. Puklinami v hrubé kůře pronikal tam, kam ho od kořenů táhla síla země. Šumění v uších sílilo, jak vsakoval póry do dřeva. Spolu s mízou proudil v tom okamžiku všemi směry. Krátký, kratičký pocit přeměny, a negativní energie ho vtáhla do sebe. Vcucla. Vysála. Zrušila. Negovala. Spotřebovala.

Jeho tvar se rozmlžil, rozvlnil, hmotná stránka těla se změnila na směs iontů, a bylo ho půl, čtvrt, a pak jen obrys překrývající kmen. Kyvadélko tančilo bláznivý tanec, a léčitel s Amazonkou vyděšeně pozorovali, jak se člověk změnil na pouhý přelud. Zprůsvitněl, splynul se stromem.

Chvíli před tím, než zmizel úplně, Amazonka strašně zaječela. Mák ji slyšel, ale už ho to nezajímalo. Stejně tak ho nezajímala ani pohozená kšiltovka, jediný důkaz jeho bývalé pozemské existence.

Kde je Čita?

„Kluci, kdo máte baterku?“

„Tobě tohle nestačí?“

Kendy máchl rukou ke kruhu svíček, a mihotavé plamínky se protáhly závanem vzduchu.

„Tady je světla dost, ale já chci jít ven.“

Čita se naklonila k Olšovi, zablikala svítilnou a vstala.

„To jsou ty ženský,“ zavrčel Kendy. „Venku žebrale, že chce spát pod střechou, než nás ta bouřka dožene, a když může být v suchu, cpe se ven.“

„Já fakt musím.“

Kendy pochopil.

„To klidně můžeš támhle,“ ukázal do temného kouta s hromadou prken z propadlého kůru.

„Nezlob se, Kendy, spát v kostele, to zvládnou, ale abych tady to...“

„Má pravdu,“ ozval se Tom.

„Nezdá se vám ta bouřka nějaká zvláštní?“ připojil se do hovoru Prcek. „Chvilku se blýská a chvilku hřmí.“

Všichni se zaposlouchali, a ticho kolem začalo ožívat.

Otvory po oknech a dveřích se cpal vítr a nesl sebou skřípot rozhoupaných větví.

Vysoká suchá tráva šelestila. Někde vrzalo uvolněné prkno, a do toho se zvláštně namodrale blýskalo.

„Možná ani nebude pršet,“ zadoufal Tom a s obavou sledoval kus střechy, pod kterým si rozložili spaní.

„To byl bezva nápad vzít sem bágl plnej svíček,“ liboval si Olš.

„Já ho netáhl sem. Nahoře na kopci, asi půl hodiny cesty, je bunkr z druhý světový. Je docela poničeněj, muselo se tady dost válčit, ale jedna místnost je dostupná.“

„Tak proč tam nejsme?“

Tom se zavrtěl a plamínky mu ozářily skla brýlí.

„Protože jsme vyšli pozdě. A hnala se bouřka. Lepší je spát suchej v kostele než mokrej v bunkru. Zejtra je taky den.“

„Kde je Čita?“

Prcek mrknul na hodinky a ohlédl se ke vchodu.

„Půl hodiny jí to snad trvat nemůže!“

Tom odloupl z podlahy jednu silnou svíčku a vyšel před kostel. Venku zahřmělo.

„Bude pršet,“ usoudil Kendy a nacpal si večerní dýmku. Než si stačil zapálit, vpotácela se do kostela tmavá postava a kulhala k jejich výklenku.

„Kde máš svíčku?“ zeptal se Olš.

„V háji,“ zahuhlal Tom.

„A Čitu?“

„Asi taky.“

Tom se svalil na spacák a začal si ohmatávat kolena.

„Kolem je hřbitov. Hodně starej, našel jsem německý nápisy. Všude tráva a občas díra. Některý ty hroby jsou prázdný. Do jednoho jsem vletěl i se svíčkou, a hlínu mám až za krkem.“

Tom si rozmazal vlhkou zeminu po kalhotách, pak si otřel ruce a nakonec brýle.

„Čita tam nebyla?“

„Co já vím? Uviděla hřbitov a šla do lesa. Víš přece, jaká je.“

„Je tam už dlouho.“

„To je.“

Venku zase tak zvláště zahřmělo.

„Mám tu hlínu všude a je pěkně cejtit.“

Tom odloupl další svíčku a Olš se zvedl taky.

„Ještě neprší. Budu tě hlídat, abys někam nevletěl a mrknu na ty německý nápisy.“

„Hlavně se koukněte po Čitě,“ zaprosil Prcek a sám se zavrtal do spacáku. Bouřka, kostel, ani svíčky se mu nelíbily. Raději by měl oheň

někde u skalního převisu, praskavé teplo borových větví, syčení rozpálené smůly...

„Zní to divně.“

„Cože?“ probral se Prcek.

„Poslouvej! To není bouřka. To snad jsou...“

„Auta.“

Prcek se posadil a naklonil hlavu.

„Tatry?“

„Nešil. Nejbližší silnice je dole v údolí.“

„A lesáci?“

„Potmě se do lesa nejezdí. A těch aut je víc.“

Kendy se zase zaposlouchal. Hukot prokládaný občasným zapraskáním sílil.

„Divnej výfuk,“ zašeptal Prcek. „Kde jsou kluci?“

„Hledají Čitu... Někdo tam křičí!“

Kendy se vyšplhal po hromadě zdiva k otvoru bývalého kostelního okna a Prcek se dohrabal za ním.

Venku svítil měsíc. Měsíc a ještě něco. Na kraji lesa zastavilo nákladní auto a za ním další. Motory hučely jako hodně vzdálené hřmění a do toho ostré práskání.

To není výfuk, uvědomil si Prcek. V údivu sledoval, jak zpod plachet seskakují divné postavy. Kdosi z druhé strany kostela krátce štěkavě pokřikoval.

„Samopal?“ napůl odpověděl Kendy a hned zavrtěl hlavou. „Kde by se tady vzal?“

Prcek sjel z hromady sutě, s horečným chvatem zhasil všechny svíčky na zemi a potmě vyšplhal zpátky.

Světlé stíny se rozestoupily mezi hroby.

„Los, los! Schnell!“ křičel ten neviditelný, a postavy v tmavých uniformách se shromáždily před kostelem.

„Partisanen, partisanen!“

Na reflektory ozářené prostranství vystoupila z noční mlhy eskorta se zbraněmi namířenými před sebe.

„Někoho vlečou,“ zašeptal Kendy. Vytřeštil oči.

První zajatec visel bezvládně na pažích dvou vojáků. Přes temeno hlavy se mu táhl rudý pruh, a krev potřísnila i oblečení. Špičky pohorek zachytávaly suchou travu, a roztržené kalhoty odhalovaly další krvavý šrám na stehně. Vojáci smýkli tělem na zem a pak ustoupili.

Další zajatec byl ještě živý. Pokoušel se vytrhnout z pevného sevření, ale nebylo kam utíkat. Půlkruh samopalů nedával naději. Ode zdi kostela vyšla postava v důstojnické uniformě.

„Nicht šísen,“ zachraptěl zajatec, kterého hodili na jeho druha. Jak se zvedal, blýsklo jediné sklíčko brýlí.

„Džíny,“ zašeptal Prcek a roztrásl se. „Má na sobě džíny!“

Šťouchl prstem do Kendyho a slyšel, jak mu cvakají zuby.

Před kostelem se pohyboval průvod bledých průsvitných uniforem, a oba ho viděli a slyšeli.

Zásobníky zacvakaly a zbraně se rovnaly do řady.

„Džíny,“ zašeptal Prcek zoufale.

Uprostřed mrtvol prosáklých válkou, která je nenechala v klidu spát, klečel Tom a opakoval: „Nicht šísen, nicht šísen!“

Olš s rozbitou hlavou ležel u jeho nohou.

Oficír zvedl ruku.

„Nicht...“

Do švihu paže se rozštěkaly samopaly. Kulky zabubnovaly do zdi kostela, a do tmy vybuchovaly gejzíry prachu z omítky.

„Kde je Čita?“ hlesl Prcek, ještě než se sesul dolů z hromady.

Nikdo mu neodpověděl.

Splynutí

Rozechřátý vagón kodrcal po pražcích zleva doprava a zpět. Natřásal tetky v šátcích, montéry v montérkách, mladičkou namalovanou průvodčí i tři pohodlně usazené trampy. Jenom vousáč v maskáčové bundě se nenatřásal. Seděl na kraji sedadla jako přilepený, oběma rukama křečovitě svíral umakartový stoleček a nehýbal se. Strnulost jeho zad přitahovala pozornost těch tří natolik, že se Jerry bezděky narovnal.

„Jak se pozná tetanus?“

„Těžko,“ neodpustil si Tom, ale taky srovnal hřbet.

„Podle křečí, ne?“ oponoval Doktor a hned taky dodal: „Jenže on žádný nemá.“

Chvilí bylo ticho.

„To se nedá vydržet,“ zafuněl Jerry a natáhl se do původní polohy s nohama zabořenýma hluboko pod protější sedadlo.

„A co vzteklna?“ zkusil to Tom, kterému šel nehybný, napřímený chlapík na nervy.

„To by slintal.“

Mužova hlava se nečekaně přiblížila ke sklu, a v místě rtů po ní zůstal vlhký otisk.

„Slintá!“

„Ale málo,“ oponoval Doktor. „A taky by měl křeče.“

Muž se znovu přilepil na sklo. Zíral, jako by chtěl vylézt ven, propasírovat se oknem a vypadnout z vlaku jak široký tak dlouhý.

Kamarádi natáhli krky.

„Hele, Teplice, vystupujeme.“

Ze změti zavazadel vytáhli každý svůj bágel a přesunuli se k zadním dveřím.

Vlak vybral zatáčku, zpomalil.

Při prvním zvuku brzd dosud nehybný chlapík vyskočil ze svého místa. Hradba těl blokujících uličku ho očividně zarazila, hned se však začal prodírat kupředu, veden jakousi podivně urputnou snahou.

„Co je?“ ohrazoval se poslední stojící Doktor. „Nemáte jízdenku?“

„Pusťte mě! Už mě čeká!“ blábolil chlap a bezohledně se hrnul ven.

„Hele, vy jste tramp?“ přidržel si ho Tom za rukáv. „Jestli jo, tak se hleďte chovat alespoň jako my. Slušně!“

To už stáli na panelovém perónu lesní zastávky. Muž zhluboka dýchal, a jeho oči jely po kamarádech, jako by je viděl poprvé.

„Tramp?“

Řekl to tak, že se Jerrymu otevřela v kapse kudla.

„Ne. Já si nehraju. Já chci víc. Podstatně víc.“

„A copak to je, smím-li se ptát?“ vyplivoval Jerry hlásku za hláskou.

„Tramp! k čemu je to dobrý? Vyměnit pohodlnou postel za stejně teplý spacák. Vaříč za oheň. A jídlo sebou. Nic se nezmění. Budu to, co jsem byl před tím. Konzument. Parazit na zemském těle.“

Muž se rozechřival nadšením, a tváře tří kamarádů vztekem.

„Já usiluju o splynutí. Dokonalé splynutí. A dnes mám svůj den. Den D!“

Muž opět strnul. Očima pohladil vrcholy skal mezi lesními velikány, zhluboka nasál teplý voňavý vzduch a vyrazil stejně slepě jako ve vlaku. Doktor tak tak uskočil, a všichni tři zavrtěli hlavami.

„Je to cvok.“

„Aby si něco neudělal...“

Vyrazili jako zvědové Siouxů za tím podivným člověkem, a jeho vysoká hubená postava je vedla měkkými písečnými cestičkami až k palouku chráněnému ze všech stran hradbou smrků. Tady poprvé se muž zastavil.

„Co když odněkud utekl?“ staral se Tom a opatrně se složil mezi vystouplé kořeny.

„Tak ho odvedeme zpátky.“

„Před splynutím nebo po splynutí?“ zabručel Tom a vytřeštil oči.

Muž se pohnul. Bleskově ze sebe strhal šaty, docela nahý se rozběhl do středu palouku a tam, že všech stran ozářený slunečními paprsky, rozpřáhl náruč.

„Jsem tady, přírodo! Jsem tvůj!“

„Co blbne?“ vydechl Jerry a víc už nestačil.

Muž se koupal ve sluneční lázni a jeho ruce se jaksi prodlužovaly. Dlaně zhrubly a zčernaly. Dvoudenní strniště na tvářích se změnilo v mohutný zrzavý vous. Oči zapadly do důlků, nos se splácl kamsi dolů. Celé tělo ztmavlo pod nánosem nahnědlých chlupů, pokrčené krat'oučké nohy zapérovaly v kolenou, a na palouku stál veliký starý orangutan. Zvědavě zamžoural do sluníčka, nakrabil nos, a z hrdla se vydral vítězoslavný řev. Zvíře zabušilo pěstmi do hrudníku, rozběhlo se, dlouhou paží zachytilo nejbližší větev, skok, kmit, a bylo pryč.

„Teda, pánové, viděli jste to?“ ujišťoval se Tom, když pak ohromeně stáli nad opuštěnou hromádkou svršků. „Tomuhle teda říkám opravdové splynutí s přírodou!“

Řeka

Měl jsem tu řeku rád. Chodil jsem k ní každý den. Nejdřív jsem musel. Doktor poručil. Noha srůstala pomalu a se žebry to nebylo lepší. Pajdal jsem podél břehu se zatátnými zuby, očima odvaloval z cesty kamení a nadával. Cestě, doktorovi, vlastním kostem a hlavně tomu mercedesu, co mi nedal přednost na hlavní. Nevynechal jsem ani Lindu, která se teď plácá někde u Costa Brava beze mne, počasí, Boha a řeku, i když ta za to nemohla.

Musel jsem ji rozčilovat. Vlaky ji z mostu zdravily, rybáři ji krmili, trampové jí před spaním zpívali a já nadával. Ráno, v poledne i večer. Večer nejvíc. To už mě bolel každý krok, a ona to věděla.

Nejdřív se zlobila. Narážela do břehů, obracela kameny, stříkala až k cestě a hučela. Někdy to vypadalo, že se se mnou hádá, hlavně u té lávky nad peřejemi. Tam jsem se vždycky zastavil vydýchat, zkroucený bolestí i vztekem. Protivnej chlap s francouzskou holí a odřeným manšestrovým sakem.

Ze začátku jsem se zastavoval vyčerpáním, ale jak mi přibývalo sil, přišel jsem tomu místu na chuť. Tam jsem poprvé zjistil, jak se ta řeka snaží. Vážně! Děkala co mohla, aby mě vytrhla z té protivně nadávací nálady. Měnila barvu do neskutečných odstínů zeleno-modro-šedé. Někdy vystrčila nad hladinu malou rybkou nebo široký kapří hřbet. Když jsem se nedíval, zašplouchala kdesi uprostřed, a já si jí začal všímat. Ještě jsem nadával, to jo, ale zároveň jsem se na ni těšil. Začínal jsem ji vidět. Kachny u břehů. Jasně zelené výhonky rákosí na písčíně. Stíny pod mostem. Koukal jsem na ni, a noha přestávala bolet.

Jaro se obracelo do léta, celý týden pršelo, a já si po dvou dnech uvědomil, že mi něco chybí. Linda se odstěhovala k rodičům, v televizi nic nedávali, jídlo mi nechutnalo, a noha zlobila v každé poloze. V noci jsem se budil a poslouchal ticho. Nejdřív jsem myslel, že čekám, až se Linda vrátí, ale pak jsem na to přišel. Já se pokoušel

zaslechnout řeku! Chtěl jsem vědět, jak jí je. Kolik přibylo vody a jestli se třeba nedusí bahnem. Ona se vážně dusila. Sotva se vešla pod lávku, vláčela se s větvemi, prkny a spoustou odpadků, co jí lidi nechali na březích, déšť ji mlátil po zádech s neslušnou vytrvalostí, a já mluvil. Prostě jsem se najednou přistihl, že stojím na té lávce celý promočený, zírám do kalného proudu a říkám jí, ať si z toho nic nedělá, že to přejde. Vypadal jsem jako pitomec a utekl jsem odtud. A za chvíli jsem byl zpátky. Zrovna včas. Hromada prken z nějaké stavby zatarasila část průtoku pod lávkou. Voda do té překážky bušila, snažila se ze všech sil, ale takovou barikádu zdolat nemohla. I mně to dalo obrovskou práci. Šťouchal jsem ty dřeva svou holí, bolavou nohou, pak jsem si lehl na tu mokrou lávku a pomáhal rukama. Nakonec jsme to spolu zvládli. Skoro jsem slyšel, jak si oddechla. Ona ano, ale já ne. Já se dobelhal domů, napustil si plnou vanu horké vody, přečkal v ní zimnici i svalové křeče.

Od toho dne jsem ani jedenkrát nevynechal. Tříkrát denně jsem kontroloval, jestli moje řeka něco nepotřebuje, a ona se na mě třikrát denně těšila. Ukazovala mi kdeco. Ryby, žáby, škeble, ledňáčky, konipásky, duhu, odraz slunce i měsíce, víry, písek i bahno. Bublala, brumlala, zpívala, syčela, kroutila se, poskakovala, a já jí zato povídal všechno, co jsem dřív říkal Lindě. Ta řeka mě, na rozdíl od ní, opravdu poslouchala.

Přešla půlka léta, noha srostla, už jsem zase dýchal, aniž bych to věděl. Přišel jsem se rozloučit. Jsem šofér a jezdím dál, než bych si někdy přál. Občas se vrátím domů za týden, jindy až za měsíc, prostě podle potřeby.

To všechno jsem jí dávno vysvětlil, a teď jsem se jen díval, jak je smutná. Stál jsem na lávce, opíral se lokty o zábradlí, a ta dívka zastavila tak blízko, že jsem cítil její vůni. Mohla se mě dotknout, ale neudělala to. Jen stála za mnou, usmívala se, a oči měla jako dvě studánky. V dlouhých světle hnědých vlasech bych se mohl utopit. Zakrývaly její drobnou postavu jako vlny, a vánek se probíral jejich

pramínky jako starý přítel. Usmál jsem se taky, kousek ustoupil, aby mohla projít, jenže ona nechtěla. Něco mi podávala. Ruku měla štíhlou a chladnou a oči neuvěřitelně hluboké.

„Jak ti říkají?“

Zeptal jsem se hlasem pubertáka v prvních tanečních.

„Řeka.“

Myslel jsem, že jsem se přeslechl, tak jsem tu hloupou otázku zopakoval.

„Jsem tvoje Řeka,“ zasmála se. Pohodila vlnami vlasů a zvažněla, jako když náhle zajde slunce. „Budu na tebe čekat.“

Dotkla se mé paže, jen tak lehounce a ... Já vím, vy mi to nebudete věřit. Neodešla, ani do té vody neskočila. Prostě odtekla. Začalo to u kotníků, přes kolena k pasu a dál nahoru, jako v křivém zrcadle Petřínského bludiště. Na konci toho vlnění nebyl smích, ale kapky klesající z okraje lávky do řeky. S pusou dokořán jsem sledoval poslední z nich, dokud nezmizela pod hladinou, a pak jsem otevřel ruku. Na dlani mi ležel nůž. Dřevěná rukojeť, dohladka obroušená a zčernalá, ostří už za nic nestálo, ale byl to on. Můj nůž, který jsem loni v létě ztratil kdesi pod jezem. Moc jsem ho litoval, byl ještě po tátovi. Celý víkend jsem ho tenkrát hledal, a ona mi ho teď vrátila.

„Děkuju,“ zavolal jsem, a z rákosí vyletěla kachna. Odlepil jsem se od zábradlí. Už jsem se nemusel loučit. Věděl jsem, že se vrátím hned, jak to půjde, a ona, moje řeka, to taky věděla.

Člověk

„Hej, člověče, vstaňte!“

Hlas se odrazil od sehnutých zad jako mýdlová bublina.

„Slyšíte? On je snad mrtvej.“

Martin nejistě pokrčil rameny, a jeho oči hledaly odpověď v korunách omrzlých stromů.

„Dejchá,“ upozornil Prskavec a trochu se nahnul dopředu. Jen trochu, aby viděl, ale přitom si zachoval odstup. Martin nevydržel.

„Tady nemůžete sedět. Zmrznete jako Nastěnka!“

Dotkl se vaťáku pod sebou a hned zase ruku stáhl. Co kdyby...

„Vykašli se na něho, bude ožralej.“

Prskavec mrknul na hodinky a nadhodil kletr na hřbetě.

„Za chvíli bude tma, a když nedojdem, kluci nám zdrhnou do hospody.“

„Právě proto. Za chvíli bude tma a dobřejch mínus patnáct. Bejt ožralej a ještě zmrzlej, to je dost blbej fór.“

„Tak sakra - vstanete nebo ne?“

Muž se konečně pohnul. Otočil hlavu a z chomáče šedivých rozčuchaných vlasů vykoukla vrásčitá tvář se strništěm pichlavých vousů. Úzké rty měly namodralý nádech a přes čelo, tvář a nos se táhl otisk hrubé smrkové kůry.

„Nezmrznu. Oni mě nenechají.“

Vodově modré oči s narudlými oteklými víčky hleděly přes Martina kamsi dozadu, snad až na druhou stranu hlubokého lesního údolí.

„Nikdo tady není,“ zahučel Prskavec a začal podupávat. „Vaši kámoši se na vás vykašlali.“

Stařec se usmál potěšeným bezzubým smíchem a znovu přiložil obličej ke kmeni.

„Jsou tady. Odpočívají.“

„Kdo?“

„Oni. Přiletěli kvůli mně. Abych nebyl tak sám.“

„Přiletěli, jo? a odkud?“

Prskavec nakreslil do vzduchu před svou tvář dva kroužky a přidal i zatřukání na čelo.

„Nevím. Jednou ráno tady byli. Slyšel jsem je povídat.“

„Oni mluví?“

Martin přistoupil těsně ke klečícímu muži a snažil se nakouknout pod jeho tělo.

„Jo. Tykadly a taky celým tělem. Vítají mě, předávají si zprávy a taky plánují obranu.“

„Tykadly, to je síla!“ uchechtl se Prskavec. „Pojď pryč, Marty, je to blázen!“

Muž se otočil tak rychle, že Martin nestačil uskočit. Popadl jeho ruku, přitáhl si ji k sobě a dlaň v zelené palčákové rukavici přiložil k drsné kůře. Ta byla zahřátá jeho dechem, trochu se drolila, ale to nebylo to hlavní. Martin udiveně vzhlédl a sundal si palčáky.

Cesta, protínající kopec téměř v polovině jako zakreslená vrstevnice, se právě v tomto místě zakousla vysoko do svahu a odkryla vrstvu načervenalé nechráněné hlíny. Starý smrk nedokázal zabránit erozi, a z dutiny pod stále ještě rovně stojícím kmenem trčely do vzduchu tři mohutné zahnuté kořeny, každý silnější než mužské stehno, zbrázděný, poškozený, ale pevný. Na tom krajním levém teď ležely Martinovy ruce, a on celým tělem vnímal podivné nečekané vibrace. To dřevo žilo. Dýchalo. Znělo jako hodinu vzdálená bouře. Výhružně a přitom domácky. Spokojeně.

„Jsou aspoň zelení?“ zeptal se Prskavec, a Martin odtrhl ruce od stromu.

„Jsou zlatí. Sametoví,“ zašeptal muž a odstrčil Martina stranou.

„Už jste o nich někomu říkal?“ dotíral Prskavec.

„Proč? Lidi by je zabili.“

„Ty,“ nadechl se Martin, „ono tam něco je. Uvnitř.“

„Jo. Zlatí mužíčci s tykadýlky?“

„Já nevím. Ale jsou tam. Nemělo by se to hlásit? Někam?“

„A kam? Komu chceš oznámit, že zástupci mimozemské civilizace sedí pod smrkem v oblasti Dolních Kotěhůlek, okres Chcíptampes, a debatují s chlápkem, co nemá všech pět pohromadě?“

„Ale ten kořen se chvěje, jaksi vrní.“

„Třeba tam strčil vibrátor.“

„Vibrátor? Teda promiň, ale v tom případě nechápu, jak tys mohl dodělat vysokou školu.“

„Asi právě proto, že nevěřím na ufouny,“ zazubil se Prskavec.
„A hele, něco sem letí!“

Martin zvedl hlavu k nebi a byl usměrněn pořádnou herdou do zad. Proti nim se cestou, která je teprve čekala, valila kulatá mamina v černobílém králičím kožíšku a o pár kilo těžší a o hlavu vyšší pořizek jako by jí z oka vypadl.

„Pane Kabálek, vy nemáte rozum. Od oběda vás hledáme!“

Šedivý muž se vzorkem stromu na tváři se beze slova zvedl a jako poslušný stroj odcházel v doprovodu funícího mladíka.

„Zatracenej dědek Včelák,“ ulevila si žena a přitáhla límec kožichu pod bradu.

„Včelák?“ zachytil Martin podivné slovo.

„Tady mu lidi jinak neřeknou. Tenkrát v osmačtyřicátým mu znárodnili včelín, a na starý kolena mu to vlezlo na mozek. Věčně utíká. Leze lidem do zahrad a hledá včely. Celej Domov je vždycky na nohách, odkud ho zase přivedou. Ale tak daleko v lese ještě nebyl.“

Žena přejela zlostným pohledem strom, dutinu i hlínu kolem.

„Zejtra sem někoho pošlu. Vypálíme je, a bude klid. A děkuju, že jste mi ho pohlídali.“

Na odpověď nečekala. Vyrázila na zpáteční cestu a Martin si pomalu natáhl rukavice. Tvář i dlaně přiložil k mohutnému kořenu a nehnutě poslouchal zvláštní hlubinné zvuky.

„Hučí to tam.“ Oznámil nakonec. „Jako v úle.“

„Vypálíme je!“ vydechl Prskavec. „Ten dědek měl pravdu, Marty. Lidi zabíjejí na počkání.“

„Tak buď rád, že to nejsou opravdoví ufoni.“

Martin nadhodil kletr a vykročil tam, kam odtud odcházeli všichni.

„A co když jo?“

Oba otočili hlavy ke skryši v kořenech mohutného smrku.

„Takže je to vlastně úplně jedno,“ uzavřel Prskavec. „Ať je tam, kdo chce, má smůlu. Dědka zavřou do Domova, kluci nám zdrhnou do hospody, a tenhle strom bude podpálenej jen tak pro nic za nic.“

Prskavec vyrazil po cestě nahoru. Jen tak pro sebe, potichu dodal: „Člověk, to zní hrdě!“

Rákosí

Tomáš se probudil právě včas. Ospalé dusné vedro odnesl blížící se večer kamsi za vzdálené pahorky, a kraj pomalu ožíval. Nebe mělo jasně modrou barvu, ale jenom tam nahoře. Dole zabíralo celou plochu rybníka zapadající slunce. Zlatě zrcadlová plocha útočila na nedokonalé lidské smysly, oslepovala a ubližovala svou netečnou nehybností, přestože vedrem přesušené rákosí tichounce zpívalo v mírném vánku svoje ššš... ššš...

Kachny u protějšího břehu plácaly křídly, a Tomáš seděl bez hnutí, aby snad neopatrným pohybem nezaplašil pozvolna unikající ohnivý obraz. Ochlazovalo se, jako by odraz slunce vysával všechno teplo v širém okolí. Z blat pod lesním hřbetem se začala zvedat mlha, která visela v prostoru jako odfouknutá pavučina. Vzduch byl cítit rybinou a zetlelými oddenky. Voněl. Tomáš, kluk z města a paneláku, ho polykal jako vzácné jihočeské víno. Krása této krajiny bolela někde v duši tupým tlakem, a omámené myšlenky se zatoulaly daleko odtud.

Ššáá... ššáá...

Divoká Šárka na okraji Prahy. Místo klukovských her a urputných zápolení. Roztrhané košile, rozbitá kolena. Dotyky kopřiv pálily ještě druhý den, a těch výprasků!

Tomáš se s úlekem probral ze vzpomínek. Rychle klesající sluneční kotouč už uvolnil téměř polovinu rybníka. Na rozhraní tmy a světla pádlovalo hejno kachen, a ponořená těla vyrývala v zamlklé hladině hluboké brázdy. Hlasité výkřiky kachních zobáků vzdáleně připomínaly troubení rohů z dávné minulosti. Těch pravých, kravských, jaké ruce lovců zvedaly k ústům ve chvílích nejvyšší nouze V .bažinách plných bludiček, tváří v tvář nenadálému útoku divokého kance či v osamění hlubokých hvozdů. Tam všude se ozývaly, v místech, která nakonec stejně neodolala vpádu člověka, jako bájný Ctirad neodolal krásné Šárce.

Šárce? Tomáš potřásl hlavou a nevěřicně se zadíval k vodě. Slunce klesalo za les a zdobilo špice smrků ohnivou svatozáří. Kachny odpluly do úkrytů, a osamělého rybníka se zmocnil stále sílící vítr. Bez přestávky hnal proti břehům drobné pravidelné vlnky a svým dechem ohýbal střapaté rákosové hlavy.

Jak jsem, proboha, přišel ke „Starým pověstem českým?“ ptal se Tomáš sám sebe, a jeho smysly se jen zvolna vracely zpět. Před očima měl obrysy staletého dubu s připoutanou dívkou v kožené suknici, v uších mu znělo vzdálené volání ššáá..a ššáá..a

Ano. Volání. To je ono!

Tomáš se zvedl a ve zvědavém soustředění popošel k vodě.

Dlouhé listy suchého rákosu se v závanech větru třely o sebe, nejdřív jen lehce, a teď stále intenzivněji až jejich vláčný pohyb měl podobu tichého syčivého zvuku.

Šššáá.ka Ššššá.ka.

Tak se mi to nezdálo! Tomáš opatrně vstoupil mezi rákosí. Rukama rozhrnoval zaschlé stonky od sebe a s údivem naslouchal. Ve chvílích, kdy se po hraně listu svezla jiná čepel, vnímal naprosto jasně šelestivě protáhlé dívčí jméno.

Ššáárkaa. Ššáárkaa.

Ale proč zrovna Šárka?

Z druhého břehu vykřikla divoká kachna. Tomáš postoupil vpřed, vší silou se opřel do rákosu, a pevná zem mu povolila pod nohama. Bez jakéhokoli varování zapadl po krk do teplého řídkého bahna, a kořeny vodních trav pevně sevřely jeho kotníky. Ruce ještě jednou nahmátly ostrý stonek a svezly se po něm. Krvácející dlaně několikrát udeřily do zvířené hladiny, a voda se znovu uzavřela. Rákos naposledy zaševelel „šáárkaa“.

Pak se bahno pod rozhoupanou hladinou pohnulo, oddenky rostlin povolily, a vzhůru k večerním vlnkám pomalu vypluly oslzlé a rozložené zbytky dávno mrtvého těla. Jediný pramen kdysi dlouhých

černých vlasů se roztáhl na vodě vstříc nastávající noci, a sílící vítr
vyluzoval z rákosových listů podivně šeptavé jméno. Nové jméno.

Ttomáášš. Ttomáášš.

Z mechu a kapradí

Zdivočelá voda pohazovala zpěněnou hřívou, po hlavě se vrhala dolů z temných kamenů. Mělké tůňky nestačily polykat nápor ledového proudu. Larvy chrostíků tiskly k sobě pracně slepené domečky, slídou stříbrný písek se chvěl věčně vířivým pohybem. Téměř metrové kapradiny uzavíraly vlhký chlad pod svoje husté zelené listy. Nad nimi pískali vyrušení komáři a ještě výš modročerné, sluncem omámené mouchy. Celý svět bzučel.

Ivana se rozhlédla, přetáhla přes hlavu tričko, shodila tenisky, ponožky i kraťasy a vstoupila do tůňky.

Voda se ledově zakousla do nové překážky. Jemné kamínky proklouzly mezi prsty, a proud je strkal kolem kotníků dál dozadu.

Ivana si klekla, a kapradiny se jí zavřely nad hlavou. Jako v pravěku, pomyslela si a zvedla hlavu, jestli nezahledne nalétávajícího pterodaktyla, zatím co komáři samičky houfně zaútočily na nečekaně bohatý zdroj potravy. Ledové křeče v lýtkách a zuřivé bzučení vytrhly dívku z omámení, rychle opláchla zpocenou kůži, vymáchala triko a nakonec se napila báječně chladné vody. Jemným puntikovaným šátkem ze sebe setřela přebytečné kapky, vklouzla do bot a právě si natahovala zelenohnědé kalhoty, když se kdesi před ní ozval zvonivý hlásek.

„Ty jsi rusalka?“

Klučina v tílku s dinosaurem držel ruce za zády a prohlížel si ji velkýma tmavýma očima.

„Kde ses tady vzal?“

Ivana přehlédla kapradiny a kolem hrudníku si uvázala vlhký šátek. Klukovi se rozzářily oči.

„Ty jsi opravdová rusalka?“

„Ivana,“ rozesmála se. „Rusalka neumí mluvit a musela by tady zůstat. Ivana půjde s tebou na cestu než tě komáři úplně sežerou.“

„Já bych radši rusalku,“ vzdychl kluk a podal jí malou ruku.

„Tak kde ses tady vzal?“

„Já se nevzal. Tatínek se mi ztratil.“

Společně se prodírali k deštěm rozryté kamenité cestě. Ivana mávala tričkem nad hlavou, aby odehnala bzučivou hmyzí armádu, a ptala se:

„Kde se ti ztratil?“

„Támhle,“ ukázal kluk kamsi před sebe. „Já jsem musel čůrat.“

„Aha. A tatínek nepočkal.“

„Počkal. Musel mi přece zapnout kalhoty.“

„A jak se ti teda ztratil?“

„Když já tam zapomněl vysílačku a musel jsem se pro ni vrátit.“

„Ty máš vysílačku? No sláva. Zavoláme tatínka a bude to.“

„Nebude. Já už to zkoušel,“ přiznal kluk. Natáhl ruku a na dlani mu ležela smrková šiška, upatlaná a rozčepýřená.

„Co je to?“

„Vysílačka. Ale nefunguje.“

Ivana si šišku znalecky prohlédla.

„Ta nemůže fungovat. Nemá anténu.“

„No jo, táta to taky říkal,“ rozzářil se kluk. „Mají rusalky taky vysílačky?“

„Ve vodě? To přece nejde.“

„Ale potápěči je mají,“ hlásil kluk a popoběhl, aby srovnal krok.

„Rusalka není potápěč a nemá kde dobíjet baterie.“

„Já jsem taky ještě nedobíjel,“ popotáhl a podíval se na svou vysílací šišku.

„Táta má taky vysílačku?“ zeptala se Ivana a zpomalila. Přece jen nebyla zvyklá na pánský doprovod sahající sotva k pasu.

„Táta má pomeranč a Markétu.“

„Markéta je tvoje sestra?“

„Markéta je koza Líza, ale já to nesmím říkat.“

Ivana se rozesmála.

„Co máš radši, Markétu nebo pomeranč?“

„Nanuka. A lego. A taky kakao, ale to nesmím. Mám po něm vyrážku. Tady.“

Prcek si vyhrnul tílko až po dinosauří hlavu, a nechal Ivanu prozkoumat opálené břicho.

„Je to dobrý, nic tam nemáš.“

„Já vím,“ pokýval vážně hlavou. „Markéta stejně kakao neumí. Ona umí jen džus, mrkev a párky.“

Bublající voda zatočila kamsi doleva, opustila cestu, Ivanu i kluka na samém konci kaprad'ových houštin. Dál pokračoval vysoký smíšený les, jasný a rozehřátý slunečními paprsky. Daleko vepředu, za náspem z drobného štěrku, stála na asfaltu nové silnice dvojice gestikulujících lidí.

Kluk pustil Ivanu, zkušeně profoukl šišku a hlásil: „Tady orel, tady orel, mám spojení, mám spojení.“

Na takovou dálku ale neměl nic. Vysílačka letěla obloukem mezi stromy a její bývalý majitel se vrhl do lesa.

„Tatíííí!“

Ivana si natáhla tričko, pár kroků se vrátila a skoro neznatelnou pěšinkou pokračovala kapradím vlevo, k potoku a od lidí.

Nechtěla vidět, jak ho ti dva přivítají. Kluci přece nebrečí a rusalky taky ne. Ani ty s čerstvě dobitými bateriemi.

Věneček

Už je to hrozně dávno a taky byl podzim. První listopadový víkend, opadavý, šedivý, zachmuřený, a ve schránce podivné zvadlo z T.O. Holá lebka.

Zveme tě na potlach do Údolí kostí.

Podepsán Randy, Sup a Bongo.

Kroutili jsme nad tím hlavou ještě na nádraží. Jednoho Randyho jsem znal. Byl to můj spolužák, ale umřel na rakovinu. Šíp s Charliem znali Supa, který skočil pod vlak kvůli holce, ale to už bylo před pěti lety. Jenom Bongo patřil kdysi do naší party, ale o T.O. Holá lebka se nikdy nezmínil. Stejně jsme se na něho těšili, když jsme vystupovali z vlaku daleko od civilizace.

Spojka tam nebyla, jen ožehnutý papírek s červenou šipkou ukazoval k lesu. Na rozcestí byl další, a ty šipky nás vodily cestou necestou. Většinou necestou. Prodírali jsme se houštím, přes vývraty, kameny, jen občas jsme se na pár kroků napojili na lesní pěšinku. Stmívalo se a vzduch ochladl. Šíp si odřel koleno, Zrzek patu, a Pony dostal větví do oka. Bloudili jsme lesem jako blázni, až nás zarazila rokle.

Kolik jsme ušli? Málo, sotva pár kilometrů, jenže v nějakém začarovaném kruhu. Už jsme se na nic netěšili, jen jsme oddychovali, koukali dolů, a do toho zahoukala sova. Pak vylezl nahoře mezi mraky odkrojek měsíce, rokle vycenila bílé zuby kamenů, a přímo naproti visel na větvi křivého smrku další papír se šipkou. Vypadal tak posměšně, že jsem se rozzuřil. Skočil jsem do té hloubky, mlátil se o šutry, klouzal po listí, škubal větve, až jsem dopadl koleny do potoka a řval jako tur. Kluci naskákali za mnou, a pak jsme se zase škrábali nahoru. Trhali jsme si nehty o kořeny, odírali si kolena i dlaně, a když jsme se konečně postavili na roztřesené nohy, opřel se do nás ledový vítr. Byli jsme špinaví, zpocení, naštvaní, ale když

Šolim zahlédl světlo kdesi v houští vlevo, vrhli jsme se tam jako zběsilí.

Za nízkou smrčinou se nám otevřel plácek se srubem. Kolem ohně půlkruh totemů, někde pod skálou bublal potůček, prostě krása. Vlekli jsme se k ohništi, a protože už zase svítil měsíc, Zrzek vyjekl údivem. To nebyly totemy. Stály tam kříže z hrubě otesaných klád, nejmíň deset jich bylo, a na třech příčkách velkými písmeny vypálené jméno. Randy. Sup. Bongo. A Pony se začal smát, protože pod každým jménem trčel velký lesklý hřebík, a na něm jako na kopí visel věneček. Žlutkový věneček s cukrovou polevou.

Šíp ten Bongův sundal a s plnou pusou povídá:

„Tady je ale děsný ticho.“

A bylo ticho. Žádná kytara, smích, volání, cinkání, prostě nic. Pode dveřmi srubu se ale svítilo, tak jsme shodili ze zpocených zad bágly a šli jsme dál. Těšili jsme se, že si v teple odpočineme, ale dveře zoufale vrzaly, a uvnitř byla zima jako v morně. To řekl Charlie a taky se mu zdál divný hrbatý stůl s bílým ubrusem. Po kraji stolu leželo šest talířků. Na každém věneček a lístek se jménem. S našimi jmény. Všude po oknech, policích, židlích svítily svíčky, a Zrzek řekl, že tohle ještě nežral. Stáhnul ten hrbatý ubrus i s talířkem, a na stole ležel Bongo. Ruce měl zkřížené na prsou a ve spánku měl díru po kulce přesně tak velké, aby se vešla do hlavně pistole, která se dotýkala jeho boku. Byl tuhý, studený, a my letěli ven ze srubu, ven z lesa, protože na stožáru vlála v měsíčním světle černá vlajka s lebkou a hnáty. T.O. Holá lebka. Ta nejholejší.

Vůbec nevím, kudy jsem běžel, ale žádná tma se mi nezdála tak hrozná, jako ta v Údolí kostí.

Ráno jsem potkal Zrzka. Na spánku mu zbělel pramen vlasů. A ostatní? Nevím. Neptal jsem se.

Na další vandr jsme jeli až na jaře jen v pěti. Šíp se nám vyhýbal, nemluvil s námi, jenom pátý rok leželo ve schránce zvadlo. Podepsán Randy, Sup, Bongo a Šíp.

Jestli jsme tam jeli? No, samozřejmě. To nešlo nejet. Bylo to jako noční můra těsně před probuzením. Doma bych se prostě zbláznil.

Tam jsem se zbláznil jenom napůl, když Zrzek našel Šípa viset na trámu za srubem. Jen napůl, právě tak, aby mi to vydrželo na dalších pět let čekání.

A už je to třicet let. Letos je to právě třicátý podzim od prvního zvadla, a pátý rok bez kamarádů.

Jezdím sám, i když nohy moc neslouží. Chci si to užít. Ono už to dlouho trvat nebude.

Vidíte - mám ho tady v kapse. Zvadlo na výroční oheň T.O. Holá lebka. Podepsáni: Randy, Sup, Bongo, Šíp, Zrzek, Charlie, Pony, Šolim, Dick.

Dick - to jsem já. Tak mi kluci říkali a snad budou říkat dál, až se dohrabu do Údolí kostí.

Nevím, co všechno mě tam čeká, zatím ještě žiju.

Jednu jistotu ale mám.

Kříž se svým jménem vypáleným do dřeva a na dlouhém hřebíku svůj vlastní žlutkový věneček s cukrovou polevou.

Podzimníček

„Dávej přece bacha, chuligáne!“

Hlásek byl tenoučký a pištěl u ucha jako komár. Vít'a nadskočil, nasbírané dříví se rozlétlo, ale ať zíral jak chtěl, kolem stál jen tichý podzimní les a nikdo víc.

„Přestaň, hned přestaň!“

Zoufalý výkřik u levého ucha ještě zesílil.

„Přestaň se vrtět nebo mě zabiješ!“

Vít'a ztuhnul. V rozpacích z hlavy sundal kovbojský klobouk, svatební dar od kamarádů, z čela setřel pot a vykulil oči.

Na červené mašli z loňských velikonoc visel za levou ruku mrňous. Prcek. Pidižvík. Prostě skřítek. Plandavá košilka, zelené kraťasy na kšandu, nožičky ve dřevácích z kůry, které se divoce mrskaly ve vzduchu.

„Co vejráš?“

Vít'a lapal po vzduchu.

„Tys mě setřásl támhle z té borovice. A málem i z klobouku.“

„Tak mi promiň.“

Vít'a si mnul oči, a stále víc se mu zdálo, že asi usnul.

„Potřebuju jen pár suchých větví na oheň!“

„Promiň, promiň,“ skřítek se zapřel kolínkem, vysoukal se na krempu, ale mašli raději nepustil. „Málem jsem přišel o rozum. Víš, co to je, letět takhle vzduchem?“

„A cos tam vlastně dělal, na borovici?“

„Já jsem Podzimníček a ... moje barvy!!!“

Skřítek vyskočil do vzduchu jako vylekaná žába.

„Tys setřásl moje barvičky!“

Teprve teď si Vít'a všiml ježatého štětce, kterým šermovala volná pravá ruka.

„Jaké barvy, proboha?“

„Moje barvy. Podzimní.“

Prcek se zdrceně posadil.

„Já přece maluju to listí kolem. Javory a duby červeňáky na rudo, břízy a kleny dožluta, buky rezavě a ten zbytek zeleno-strakatě, jak si kdo přeje.“

„Modříny taky?“

„Já jsem listnatej. Jehličí má na starosti Podzimáček.“

„Cos dělal na borovici?“

Skřítek se zavrtěl a ztišil hlásek.

„To byl melouch. Ona letos chtěla na spodní větve melír v bukovém tónu. A teď nedostane nic. Nikdo nedostane nic.“

„Neboj, to najdem,“ kasal se Vít'a. Jemně odložil klobouk, padl na všechny čtyři, jenže hledejte v listí a jehličí náprstky s podzimní barvou. Zmizely, jako by vůbec nebyly. Vít'a se snažil, skřítek pofňukával, a v tom se od pěšiny ozvaly kroky.

„Seš normální? Měls nasbírat dříví a ne se plazit lesem po čtyřech.“

Líba nechápavě kroutila hlavou, a Vít'a se našťavaně posadil ke klobouku. Palcem ukázal k mašli a než to všechno vysvětlil, Podzimníček už brečel naplno. A vzlykal, že je mu líto stromů a lidí a zvířat a lesa, co bude letos jen tak nehezky šedivý.

Vít'a pokrčil rameny a podal skřítkovi růžek papírového kapesníku. Ten zatroubil jako když přistává moucha masařka.

Líba se rozeběhla ze stráně dolů. Pod borovici se vrátila s naditou kuchařskou brašnou a na nejbližší pařez položila skoro plnou tubu jemného kečupu. A kelímek béžové hořčice plnotučné, kelímek zlaté francouzské delikates, puntíkovanou kremžskou a ještě zeleno-strakatou paprikovou směs pikantní.

„K obědu budou špekáčky nasucho,“ vzdychla a obrátila se ke skřítkovi. „Bude ti to stačit?“

Podzimníček vyšťouchl kousek kečupu na úlomek borové kůry, zamíchal, olízl a očička mu zazářila.

„Vono je to dobrý!“

Pak namočil štětec, udělal první čáru, druhou, a zapomněl na celý svět.

Ten rok měl podzimní les fantasticky zeleninově-hořčicové barvy a voněl jako nikdy před tím, a taky nikdy potom nevoněl.

Ukolíbavka

„Jauvajsss“!

Jak může vyrůst uprostřed udusané pěšiny šutrák? a zrovna když tady šlapu já?

Jestli si myslíte, že jsem pořádně sakroval, jak jsem si narazil levej palec, tak to vás teda pořádně zklamal. Za prvé jsem si začínal zvykat, protože za posledních deset minut to bylo potřetí, a za druhé - dobře mi tak! Ve skalách musí člověk koukat pod nohy a ne vejrat nahoru, kde co lítá. A tady toho lítalo!

Céčka, éčka, kvarty, oktávy, trylky, klokotání, stupnice, tón za tónem a všechny zněly jako do třetiny naplněná číše.

Zvonily.

Ne, že bych měl absolutní sluch, to teda ne, ale muziku mám rád. Na kytarová sóla už jsem ulovil hezkejš pár osamělejš srdcí, jenže tohle bylo něco, z čeho mi na hřbetě naskakovaly pupínky husí kůže.

Musela to bejt ženská. Žádněj chlap na světě nedá do zpívání tolik něhy a ty vejšky! Bez zaváhání, bez jediné chybičky.

Slovům jsem nerozuměl a bylo mi to fuk. I bez nich to bylo krásné. Melodie se vznášela kolem, zvedala se až k bílejš mráčkům nad Vyhlídkou, akorát jsem nedokázal uhodnout, odkud se sype. A místo abych se složil do trávy s rukama pod hlavou, zavřel oči a vnímal ten nebeskej zážitek, pajdám tady od skály ke skále a ze všeho nejvíc si přeju mít místo uší radary.

Zatracené šutráky, pořád se mi pletou pod nohy. Přece jen budu muset občas čučet k zemi, nebo si tady brzo zlomím hnátu.

„A hele, kde ty se tady bereš, penízku?“

Kdybych radši držel hubu. Písnička zmlkla v polovině slova, a ticho najednou skoro bolelo. Dobře mi tak!

Sehnul jsem se pro dvoukorunu, kterou jsem před chvilkou tak trapně oslovil, a nadhodil ji v dlani. Jak to říkával táta, když jsme

spolu chodili na houby? Najdeš prvního, zeptáš se, kde nechal bratříčky, a za chvíli máš plnej koš...

Támhle je! a to jsem se ještě nezeptal. Druhá mince se zachytila na začátku mechem zarostlé štěrbině jen dvacet cent'áků nad mou hlavou. Stačilo se jen trochu odrazit, přitáhnout, a byl jsem u ní.

Kde se tady vzaly? Nahoře je jen větrem a vodou vyhlodanej pískovec - a další kačka!

Že by mě bludičky lákaly do bažin? a na Vyhlídce? Tůdle! o zpívání jsem přišel, ale prachy tam nenechám. Třeba se vysypaly z nějaké penězokazecké dílny, a já budu nakonec ještě slavněj. A stačí jen trochu natahovat nohy a pořádně se držet. Jak říkám, sranda, a dohromady hodila dvanáct šedesát i se spropitným. Jedna koruna mi totiž vyklouzla z prstů a skutálela se dolů. Nechal jsem ji tam. Mně se dolů nechtělo.

Skála byla vyhřátá odpoledním slunkem, a přímo nade mnou vyčuhovala ze spáry zakrslá břízka. Protáhl jsem se kolem ní a v údivu zůstal klečet na široké travnaté římse.

Teda trávu už jsem v životě viděl. Římsu taky, ovšem na jejím druhém konci seděla holka s vlasama do pasu. Pod nohama zaječí srst, a z roztržené kapsy se sypal zbytek drobnějších.

„Kde ty se tady bereš?“ vydechl jsem a měl pocit, jako bych se už dneska slyšel.

„Asi jsem přiletěla, ne?“ řekla klidně a koukala někam dolů.

Kouknul jsem taky a zatajil dech.

U jejích žlutých tenisek začínala průrva. Špičky smrků se vlnily hluboko pod náma a vlevo klesaly níž a níž do údolí. Vpravo se skály točily do oblouku, ze kterého skoro proti nám vystupovala mohutná kamenná jehla. Slunko se jí opíralo do vršku, a větve zachycené na okraji temné jeskyně házely kostrbaté stíny.

„To tys zpívala?“ přisedl jsem blíž a podal jí hrst mincí.

Přikývla, a prst s dlouhým červeným nehtem prostrčila otvorem v kapse.

„Zůstala jsem viset na větvi. Jsem unavená.“

„To zpívání bylo to krásné. Strašně!“

Usmála se a potřásla hřívou.

„Je mi smutno.“

„Nechal tě?“ osvítilo mě poznání.

Přikývla znovu. Ze zbytku kapsy vytáhla padesátník a hodila ho dolů. „Nechtěl se starat. Byl líný.“

„Asi jsi mu málo zpívala.“

Zasmála se a oči jí zazářily.

„Jemu ne. To byla ukolíbavka. Tady nahoře se krásně rozlíhá.“

„Dole taky,“ upozornil jsem, a bylo mi srdečně jedno, že to byla ukolíbavka. „A kde vlastně bydlíš?“

„Támhle,“ vystrčila bradu před sebe. „Mám tam takové malé hnízdo.“

„Přímo tady v Supích skalách?“ zasmál jsem se a nesměle zaprosil: „Zazpívej ještě.“

Pokrčila rameny.

„Je pozdě. Čekají na mě. Musím letět.“

Z trávy pod nohama zdvihla dva mrtvé zajíce se svázanými nohama, zamávala křídly a odrazila se. Dvakrát zakroužila nad údolím, brzy našla ten správný vzdušný proud, co ji vynesl nahoru, a když přistávala u jeskyně naproti, zaslechl jsem tichou dětskou pláč.

Měla pravdu. Už na ni čekali.

Princezna

Už mě ta žába opravdu štvala a to tak, že velmi. Hele, já mám přírodu rád. Od malička. Byl jsem ve Skautu, Klubu ochránců přírody, Straně zelených. Zahradu strýce Jožina jsem postupně přeměnil v ukázkový biotop mokřadních živočichů, a kvůli práci ve stanici ohrožených živočichů jsem dával i úplatky, ale tohle bylo příliš.

Upozornila mě na ni Růženka před pěti lety na jaře, když přivedla svoji první třídu mateřské školky k našim zábránám.

To přece znáte. Z důvodu rozmnožování táhnou žabí zástupy k nejbližšímu rybníku bez ohledu na výpadovku z města. Auta je zase bez ohledu mašírují na placky, chuchvalce nebo prvočinitele. Hnus. Na obou stranách. Osvěta ani dopravní značky nepomáhají. Pomáhá půl metru vysoký pruh umělé hmoty vedoucí do tunýlku pod silnicí, v horším případě do kýblu. U nás funguje ten horší případ. Žába narazí na překážku, zahne, a doplácá se do kbelíku. Já chodím podle potřeby vyměňovat ty kbelíky. S plným kbelíkem prokličkuju přes silnici, prázdný usadím do díry, zapíšu do provozního deníku počet úlovků a při tom provádím veřejnou osvětu. Funguje to. Teda fungovalo - až do té doby.

Vysvětloval jsem dětem to nejdůležitější ze života ropuch a skokanů, délku trasy, rozměry samečků a samic, počet chycených kusů, a zrovna, když měly hlavičky hluboko ve kbelíku, poklepala mi Růženka na rameno.

„Tahle se nechýtila,“ zašeptala a ukázala prstem doprostřed výpadovky.

Mezi pneumatikami všech velikostí tam kličkovala žába. Opatrně. Dopředu, zastavit. Jednou i zacouvala. Evidentně kontrolovala rychlost a vzdálenost vozů v obou směrech.

Slyšíte tu blbost? Žába. Podle velikosti spíš žabák. Tmavý exemplář se světlou skvrnou na hlavě a s komputerem místo mozku.

Stáli jsme u té naší stoprocentní zábrany v řadě, já, Růženka, dvanáct mateřských školáků, a drželi jí palce. Žabák se klidně a bez problémů vyrovnal s páteční dopravní špičkou, za protější krajnicí silnice sklouzl do příkopu a zmizel v trávě.

„Paní učitelko, paní učitelko, jak to, že ta žába nespadla do kbelíku?“

„Viděli jste, vypadalo to, že má na hlavě korunku. Asi to byla zakletá princezna a někam zrovna spěchala,“ vysvětlila Růženka dětem žabí anomálii. „My poděkujeme panu Petrovi a budeme spěchat na oběd.“

Odspěchali, ale zakletá žába jim uvízla v hlavách ze všeho nejvíc. Vím to.

Příští rok přivedla Růženka k silnici čerstvou várku mrňat s otázkou: „Jestlipak uvidíme zakletou princeznu?“

A viděli. Během mého vysvětlování faktu, že na žáby čeká spousta nebezpečí, že až tak dlouho nežijí, že jen pouhou náhodou se jedna nechytne do kbelíku, Růženka vykřikla:

„Támhle je!“

Tmavý žabák se světlou skvrnou se odloupl od zábrany na silniční straně, rozhlédl se vlevo i vpravo - (slyšíte tu blbost??) - a vyrazil do provozu. Byl čtvrtek, aut jezdilo míň, takže prokličkoval docela v pohodě. Děti mu poctivě držely palce, jak je navedla Růženka, nakonec společně zatleskaly. Já byl pro ně vzduch, průvan, nula, obyčejný trouba s vědeckými teoriemi. Zakletá princezna vyhrála na celé čáře.

A navzdory všem Darwinovým důkazům i třetí, čtvrtý a pátý rok. Děti ze školky se celý půlrok těšily na žabí princeznu. Vyprávěly si o ní pohádky, malovaly obrázky a v dubnu milostivě přijaly můj doprovod k místu setkání. Já je nezajímal, Darwin je nezajímal, přírodopis je nezajímal. Jen ta blbá kličkující žába s bílou hlavou.

Jak ta mi lezla na nervy! Podle vědy i obyčejného selského rozumu už měla být dávno přejetá, sežraná, umrzlá nebo aspoň sešlá

věkem, prostě mrtvá. Mrtvá jako všechny normální žáby! Jenže ona ne. A navíc... Ona musela sedět u zábrany a čekat, až se tam nahrnou děti. Jinak bychom ji přece nemohli vidět pět let po sobě v jeden jediný den, kdy si domluvila návštěvu mateřská škola. Chápete? Slyšíte tu blbost? Žába, co má v hlavě komputer, kalendář, hodiny, je nesmrtelná, a ještě si ze mě dělá srandu! Já přece chodím k té zábraně několikrát denně a žádná - slovy ŽÁDNÁ - žába jindy silnici nepřešla. Takže se nedivte, že mi ruply nervy. Odstrčil jsem Růženku, se kterou jsme se měli v létě brát, vykašlal jsem se na lásku k přírodě, na pracovní deník, na plný kbelík, na Stranu zelených, na dopravní špičku.

„Zabít! Zabít! Zabít! Zabít!“ znělo mi v uších, když jsem jako dělová koule prosvištěl silnicí, padl na všechny čtyři a zuřivě pročesával po rost za příkopem. Ostrice. Sítina. Lopuch. Vřes. Žába. ŽÁBA! Jako bůh pomsty jsem zvedl na dlani tu příšeru se světlou hlavou a ... a...

Z dálky ke mně dolehly nějaké zvuky. Všech patnáct letošních dětí skákalo a výskalo, a s nimi moje nevěsta Růženka.

„Princezna! Polibek! Hurá! Polibek,“ křičeli jeden přes druhého, a bůh pomsty vysublimoval do prostoru. Co jsem mohl dělat? Co? Nic. Trochu jsem se předklonil, přimhouřil oči, a ta pusa, ke které mě donutili, byla taková lehká, vzdušná, ochranářská. Ale stačila.

Růženka mi vrátila prsten, ze stanice ohrožených živočichů mě vyhodili, a místní úřad řeší patnáct žalob na ohrožování mravní výchovy mládeže.

A já? Já chodím s bývalou žábou. Má tmavou kůži orientálních tanečnic, blond vlasy a tvrdí, že už mě pět let k zbláznění miluje. Jo, a jestli vás to zajímá, jmenuje se IGOR!!!